

Quỷ Sai Bút Ký

Contents

Quỷ Sai Bút Ký	1
1. Chương 1: Quỷ Sai	1
2. Chương 2: Dạ Thị(*)	4
3. Chương 3: Dạ Thị (2)	6
4. Chương 4: Mê Đề	9
5. Chương 5: Hồ Yêu	11
6. Chương 6: Hồ Yêu (2)	15
7. Chương 7: Phán Quan	18
8. Chương 8: Doanh Châu	21
9. Chương 9: Doanh Châu (2)	24
10. Chương 10: Thiên Giới Thái Tử	27
11. Chương 11: Thiên Giới Thái Tử (2)	29
12. Chương 12: Nhân Gian	31
13. Chương 13: Nhân Gian (2)	33
14. Chương 14: Nhân Gian (3)	35
15. Chương 15: Tần Quảng Vương	39
16. Chương 16: Tần Quảng Vương (2)	41
17. Chương 17: Long Nữ	44

Quỷ Sai Bút Ký

Giới thiệu

Edit: StormyBeta: MaiFujoshiThể loại: Nguyên sang, Đàm mỹ, Cổ đại, HE, Tình cảm, Niên hạ, Cường cường, Kiếp trước

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-sai-but-ky>

1. Chương 1: Quỷ Sai

Phong Đô Thành(1).

(1) Phong Đô thành: Phong Đô là một cõi giới ở Trung Giới, U Minh Giới, còn có tên gọi là U Minh Thành Đô, Âm Quang Cảnh. Phong Đô thành nghĩa nông na là kinh thành phong bế, niêm phong ràng buộc, giam hãm, cũng có thể hiểu là kinh thành bị phong hóa, dần dần bị tiêu hủy.

Giữa đại diện âm u có một người đang quỳ. Không, chính xác mà nói đó là một u hồn.

Ánh mắt trống rỗng, sắc mặt ảm đạm, quỷ khí dày đặc.

Hai bên đại điện là hai hàng quỷ sai đứng thẳng tắp, hốc mắt xanh đen, tay cầm câu hồn tác(2), một thân quan phục địa phủ màu đen khiến sắc mặt càng thêm trắng bệch.

(2) Câu hồn tác: là sợi dây xích để quỷ sai dùng bắt linh hồn sau khi mất về âm phủ, thường dùng cho quỷ sai cấp thấp.

“Phán quan, kẻ đang quỳ dưới kia tình huống khi còn sống như thế nào?”.

Ngũ Điện Diêm La Vương khuôn mặt trắng nõn, đầu đội quan lưu (3), hai bên túi hương rủ xuống che tai, mặc trường bào phiên lĩnh rộng rãi, hai chân đi ủng, tay cầm thẻ ngọc trước ngực, dáng ngồi nghiêm chỉnh.

(3) Quan Lưu: mũ ngọc.

Phán quan hô: ” Người đâu, đem hồn này áp tới trên Vọng Hương Đài.”

Hai quỷ sai một trái một phải, dắt u hồn bị xiềng xích, áp giải tới trên Vọng Hương Đài.

Vọng Hương Đài(4), có thể nhìn thấy việc khi còn sống trên đời của người chết, việc thiện ác. Cả đời việc lớn việc nhỏ, tất cả đều như thước phim, từng cảnh hiện lên trước mắt.

(4) Vọng Hương Đài: chính là Thổ Cao đài, nơi có đình Mạnh Bà, là ở phía trước cây cầu, chứ không phải ở phía sau cây cầu. Vọng Hương đài còn gọi là “Tư Hương linh” (đôi nhớ quê). Còn có truyền thuyết Vọng Hương Đài rất cao lại hẹp đứng ở trên đó, năm châu bốn biển đều có thể nhìn thấy. Ở đây tác giả dùng theo truyền thuyết thứ 2 Vọng Hương Đài là nơi soi tỏ mọi việc của linh hồn khi còn sống đã làm để phán xét.

Hồn phách vô tri vô giác, quỷ sai lại nhìn không chớp mắt, thấy có điều ác đều đem từng tội ghi lại, sau đó trở lại trong điện, hồi báo cho phán quan.

Phán quan liếm một cái vào bút phán quan rồi ở trên sổ sinh tử vẽ mực múa bút. Chốc lát sau, trình lên cho Diêm La Vương.

Lúc này, Diêm La Vương ngồi trang nghiêm trên Diêm La điện trông càng thêm vẻ âm trầm khủng bố.

“Người này sinh thời không phụng dưỡng cha mẹ, để cha mẹ tuổi già lưu lạc đầu đường, sống kham khổ rồi chết đói. Đã phạm tội bất hiếu, cần đẩy đến Biện Thành Vương(5) để phán xét. Quỷ sai nghe lệnh, đem hồn này giải đến Uổng Tử Thành.”

(5)(Biện Thành Vương: Cai quản Lục điện. Dưới Lục điện là Khiếu Hoán đại địa ngục và Uổng Tử

Thành cùng 16 tiểu địa ngục với hình phạt dành cho kẻ oán trời trách đất, trộm cắp, đầu cơ tích trữ (theo baomoi.com).

(Stormy: có lẽ tác giả đã nhầm lẫn nên mới dày tội bất hiếu đến Uổng Tử Thành).

“Người kế tiếp!” Phán quan cao giọng hô.

Hai quỷ sai mặt không thay đổi đem hồn phách kia kéo đi.

Leng keng leng keng, hướng tầng thứ sáu địa phủ Uổng Tử Thành mà đi.

Ra cửa điện là một con đường đá xanh uốn lượn khúc chiết được bao phủ trong sương mù dày đặc. Bên đường thùy trúc, hoa hồng như ẩn như hiện, ngẫu nhiên nghe thấy nơi xa truyền đến một hồi thanh âm quỷ kêu khóc thê lương.

Cảnh sắc dễ chịu, một quỷ sai nhìn đồng bạn bên cạnh một cái, thở dài nói, “Hôm nay lại phải đợi đến buổi trưa *(buổi trưa mười hai giờ, ngược với nhân gian, buổi trưa của địa phủ tức giờ Tý mười hai giờ khuya ở nhân gian)* mới có thể xong việc”.

Quỷ sai thứ hai nghiêm túc nói, “Vậy chúng ta đi nhanh một chút, sau khi xong việc thì uống vài ly?”

” Như vậy rất tốt, vẫn là quỷ huynh thông minh, ha ha ha!”

Tiếng cười bén nhọn chói tai, hồn phách đi phía sau vẫn vô tri vô giác, tựa như một con chó nhỏ bị người dùng lực kéo đi, lao đảo đi về trước.

Thăng đến một cửa thành gạch xanh, mới thả chậm cước bộ. Thành này cao vút trong mây, bên trên viết ba chữ lớn màu huyết hồng “Uổng Tử Thành”.

Hai quỷ sai đi qua đại môn màu đỏ thẫm, một đường bay qua.

Uổng Tử Thành như thường ngày rất náo nhiệt.

Trên đường cửa hàng, gia trạch quỷ ảnh trùng trùng, các loại quỷ khóc sói gào, bóng trắng tung bay, một mảnh quỷ khí dày đặc.

Ba người tiến vào tòa kiến trúc lớn nhất trong thành.

Bên trong đại điện Uổng Tử Thành, quỷ sai đem hồn phách bắt quỷ xuống đất rồi đứng ở hai bên chờ phán

quyết rồi phục mệnh.

Biện Thành Vương một thân bạch y thêu kim tiền ngân tuyến, chân đạp ủng tường vân, ngồi ngay ngắn trên đài cao.

Hắn có dung nhan tuấn mỹ, một đôi mắt hoa đào mê hoặc nhân tâm, gặp người là nói nói cười cười, lúc này lại đang ra lệnh cho quỷ sai sau lưng đem hình cụ nâng tới.

Một cái cửa sắt cao bằng ba người được mang lên.

“Kéo kệt kẻo kệt.....”

Bên trong Uổng Tử Thành, hai quỷ sai mỗi người một bên cầm cửa, đặt ở phía trên đầu hồn phách rồi bắt đầu một lôi một kéo ở chính giữa cửa xuống.

Hồn phách thảm thiết kêu liên tục, âm thanh tận xương, khiến người nghe chỉ cảm thấy cả người phát lạnh.

Phán quan Uổng Tử Thành ghi chép lại vào sách. Biện Thành Vương mặt vẫn tươi cười, nhìn chăm chú lưỡi cửa đã cửa hồn phách thành hai nửa lặn lộn trên đất, hài lòng nói, “Hôm nay cửa không tồi. Dem hồn này giải đến Thập Điện cho Chuyển Luân Vương(6)phân xử đi”.

(6) Chuyển Luân Vương: Cai quản Thập điện, điện thứ 10 trong Diêm Vương Thập điện. Sau khi bị xét xử ở các điện trước, tội nhân được đưa đến điện của Chuyển Luân Vương để quyết định đẳng cấp, rồi cho lên đầu thai dưới các dạng khác nhau (theo baomoi.com).

Đợi đến lúc ra ngoài, Biện Thành Vương đột nhiên đi xuống đài, lắc mình đến trước mặt một quỷ sai, thò đầu qua thì thầm nói, “Bạch Phi Phi, đợi lát nữa xong việc lại chỗ ta, có kinh hỉ cho ngươi.”

Bạch Phi Phi đẩy hắn ra, chỉ lo cùng quỷ sai kia hướng Thập Điện mà đi.

2. Chương 2: Dạ Thị(*)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(*) Dạ thị: Chợ đêm.

Thập Điện của địa phủ còn gọi là Tiết thành, diện tích rộng lớn, nội ngoại thành đều có thắng cảnh.

Ngoại thành có một con sông dài, sâu không lường được, nước sông âm u chảy siết không ngừng gọi là Vong Xuyên. Bên trên sông có một cây cầu bạch ngọc vòm tròn(1), vắt ngang qua mặt sông, đầu cầu dựng một bia đá xanh, trên bia khắc: “Cầu Nại Hà”. Người đi qua cầu này, quên hết lai lịch, không thể quay đầu.

(1) Cầu

vòm tròn sẽ có hình dạng kiểu như thế này.

Hai quý sai kéo theo hồn phách một mỗi đi qua cầu.

Hai bên bờ sông trải đầy thứ hoa màu đỏ yêu diễm, hoa khai điệp lác(2), hoa lá cả đời không gặp nhau, là danh hoa nơi địa phủ – Bỉ ngạn hoa. Bỉ Ngạn lúc này đang không ngừng đong đưa, tựa như đang xì xào bàn tán.

(2) Hoa khai điệp lác: hoa nở lá rụng.

Bạch Phi Phi cúi đầu nhìn mặt sông liên tiếp nhô ra những cánh tay người, đoạn móc từ trên người ra một bình sứ, cẩn mở nắp bình, đem chất lỏng trong bình rót xuống sông.

“Ngao ngao nga ngao ngao...” Một loạt tiếng gầm gào khàn khàn, những cánh tay người dần hóa thành từng đoàn khói xanh, tan biến đến hầu như không còn.

Mặt sông khôi phục lại yên bình.

Quý sai còn lại nhìn hẩn một cái: “Cần gì phải tốn công vô ích?”

Bạch Phi Phi đang muốn trả lời, lại nghe thấy một tiếng cười mềm mại như xa như gần. Y ngẩng đầu nhìn lên thì thấy ở cửa thành có một bà lão đang rót cho hồn phách lui tới một chén canh nóng, một đầu tóc bạc trắng lại mặc y phục màu hồng phấn.

Đến gần nhìn kĩ, người phụ nữ này thế nhưng lại có dung mạo cùng thân hình đều là của nữ tử tuổi thanh xuân, xinh đẹp vô cùng.

“Các người còn không mau đi phục mệnh, Tiết vương gia ở trong điện chờ đã lâu. Nước Vong Xuyên này cả ngày oán khí ngất trời, thế nhưng người lại dùng một chai quỷ nhương ngọc lộ lắng xuống được?”.

“Đa tạ Mạnh Bà chỉ điểm”

Bạch Phi Phi cúi đầu tạ ơn, rồi cùng đồng sự quý sai bước nhanh hơn, hướng thẳng tới Chuyển Luân Vương đại điện mà đi.

Chuyển Luân Vương Tiết vương gia đầu đội mũ quan, cả người quan phục màu đỏ, vẻ ngoài ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, là người nhỏ tuổi nhất trong Thập Điện. Lúc này hắn đang ngồi trên đài cao nhằm chán đến chết, vừa thấy có hồn phách mới tiến vào, liền cao hứng đến hươ tay múa chân.

Hắn gọi phán quan bên người, nói: “Người mau xem một chút, nên xử trí như thế nào?”

Phán quan sắc mặt lạnh lùng, một thân thanh y, dáng vẻ thư sinh nhưng là có bài có bản, khí thế ác liệt.

“Người này đã nhận cứ liệt chi hình(3), đời sau nhập vào súc sinh đạo để chuộc lại tội nghiệt kiếp trước.”

(3) Cứ liệt chi hình: hình phạt của mình.

“Người đâu, vậy thì đẩy xuống đi!”

Tiết vương gia đem thẻ tre ném xuống, lập tức có hai tên quý sai cao lớn mặt xanh nanh vàng đem hồn phách bọn Bạch Phi Phi mang tới dẫn đi, rót hạ canh Mạnh bà, kéo lên Vọng Đài, đẩy vào súc sinh đạo.

Thập điện Chuyển Luân Vương, chủ quản quỷ sinh và tương lai, ở đây có Thiên đạo, Nhân đạo, A Tu La đạo, Địa ngục đạo, Súc Sinh đạo, lục đạo luân hồi. Quỷ hồn ở những điện khác tại Diêm La địa phủ trả hết nghiệt nợ người, liền tới nơi này đầu thai chuyển thế, cứ như vậy sinh sinh không ngừng.

Thấy hồn phách kia biến mất trong luân hồi, Tiết vương gia vỗ tay cười to. Phán quan đối với Bạch Phi Phi chờ quý sai nói: “Chuyện đã xong. Các người có thể trở về phục mệnh.”

Tiết vương gia trông mắt đảo một vòng, đối với Bạch Phi Phi nói: “Bạch tiên sinh chớ có quên thịnh yến của Lục ca Tắt vương gia. Hôm nay ở bên trong Uống Tử thành có quỷ tập dạ thị(4). Sao không đi tới góp một trận náo nhiệt?”

(4) Quỷ tập dạ thị:Chợ quỷ đêm.

Bạch Phi Phi quay đầu nhìn đồng sự quý sai bên người một cái.

Lúc này đã tan việc, hai người thu hồi mặt nạ quỷ dữ tợn, lộ ra dung mạo chân thật.

Đồng sự quý sai hàm hậu cười một tiếng nói: “Hay là chúng ta đến chợ quỷ uống rượu một lần?”

Bạch Phi Phi gật đầu đồng ý.

Phía sau Tiết vương gia tính toán chơi xấu, hướng về phía phán quan đưa tay sai sử: “Bây giờ ôm Bồn vương đến chỗ Ngũ ca đi!”

Phán quan đầy mặt bất đắc dĩ: “Người a...”

Tác giả có lời muốn nói:

Thập điện Diêm La theo như Phật giáo Trung quốc là mười chủ quản địa ngục, gọi chung là Diêm vương, đây là thuyết pháp cuối đời Đường. Theo thứ tự là: Tần Quảng vương, Sở Giang vương, Tống Đế vương, Ngõ Quan vương, Diêm La vương, Biện Thành vương, Thái Sơn vương, Bình Đẳng vương, Đô Thị vương, Chuyển Luân vương. Mười vương này chia ra ngụ tại mười điện ở địa ngục, tục gọi là Thập Điện Diêm Vương.

3. Chương 3: Dạ Thị (2)

Bạch Phi Phi cùng đồng sự quý sai ngồi ở cửa sổ lầu hai của tửu quán, hai người người một ly ta một ly, người tới ta đi, tửu lượng của vị quý sai huynh đệ kia kém hơn, hiện đã say trước mà gục xuống bàn vù vù

ngủ say.

Bạch Phi Phi nhìn xuống dưới lầu.

Đường phố phía dưới hai bên trôi dạt một hàng dài đèn lồng trắng, chợt cao chợt thấp, trước các gian hàng quẩy ảnh qua lại, chen chúc nhau, không khí thập phần náo nhiệt.

Quỷ tập dạ thị là một trong những dịp quan trọng nhất tại âm ti địa phủ.

Các quỷ hồn có chức vụ trong người, nhóm quỷ hồn bởi vì chết oan hoặc là vì sau khi chết không có người thu liễm nhập táng mà ở lại Uổng Tử Thành không thể đầu thai chuyển thế, còn có một số tiểu yêu của yêu giới và tiểu tiên của thiên giới đều tụ tập lại nơi này.

Mua bán giao dịch, pháp bảo tam giới hoặc là linh chi tiên thảo, lấy vật đổi vật, không lừa già dối trẻ.

Bạch Phi Phi không có hứng thú gì.

“Bạch tiên sinh bằng lòng đi xuống xem một chút?”

“Tất Vương hữu lễ, không biết ngài đặc biệt mời tại hạ tới đây là có dụng ý gì?”

Uổng Tử Thành chủ Biện Thành Vương xuất quỷ nhập thần, hẳn khi còn sống họ Tất, vì vậy đám quỷ sai lúc không có ai đều thuận miệng gọi hắn là Tất Vương.

“Bạch tiên sinh liệu có còn nhớ mình ở nơi của Ngũ ca nhậm chức được bao lâu không?”

“Tại hạ từ khi có ý thức tới nay, hoàn toàn không có ký ức. Nếu tính từ ngày đầu tiên nhậm chức đến nay, phỏng chừng cũng có hơn mười năm rồi đi.”

Bạch Phi Phi nhìn về phía Biện Thành Vương đang cười híp mắt, đối phương liền rót cho y thêm một ly rượu.

“Cũng đúng. Bốn vương ngược lại đã quên, cũng đã lâu như vậy rồi. Vậy, Bạch tiên sinh có bao giờ nghĩ tới, tìm về những thứ ký ức đã mất đi kia?”

Bạch Phi Phi đưa tay nhận lấy, uống một hơi.

“Tại hạ chưa từng nghĩ tới.”

Biện Thành Vương thấy hấn như vậy, chỉ cười cười, cũng không nói nhiều, từ trong ngực lấy ra một vật nói: “Đây là khi bốn vương đi Long Cung dự tiệc, cùng Long thái tử kia trao đổi mà có. Bạch tiên sinh tương lai nếu thay đổi quyết định, liền dùng vật này đi tới nhân gian một chuyến. Chưa chắc đã không thể giải khai mê đề(1).”

(1) *Mê đề: Bí ẩn.*

Bạch Phi Phi hoài nghi nhìn hấn một cái, Biện Thành Vương này nổi danh là tiểu diện lão hồ, cùng Chuyển Luân Vương giống nhau, đều là cái loại tính tình e sợ thiên hạ bất loạn.

Hấn cho đồ, Bạch Phi Phi còn thật không dám nhận.

“Tại hạ tạ ơn Tắt Vương, chẳng qua là việc đi nhân gian này không phải chuyện đùa, trừ bỏ Câu Hồn sứ giả Hắc Bạch Vô Thường, tại hạ chỉ là một quỷ sai mà thôi, há có thể tùy ý xuất nhập nhân gian?”

Biện Thành Vương đem tay Bạch Phi Phi lôi kéo, một phen nhét đồ vào trong tay hấn nói: “Việc này có gì khó? Bạch tiên sinh đi cầu Ngũ ca thiết diện vô tư kia của ta, Diêm La Vương là được, ha ha ha.....”

Dứt lời, cười lớn xoay người hướng cửa sổ bay xuống, chui vào trong chợ quỷ, không thấy tung tích.

Đám quỷ hồn phía dưới bận bịu giao dịch cùng chơi đùa, đối với Uổng Tử Thành chủ đi ngang qua hoàn toàn không biết.

Bạch Phi Phi cẩn thận nhìn kĩ kiện đồ vật trong tay, là một đồng thau tiểu kính(2), lớn chừng bàn tay, thủ công tinh xảo, mặt sau gương nạm đủ loại đá quý, đủ mọi màu sắc, trông rất đẹp mắt.

(2) *Đồng thau tiểu kính: gương đồng nhỏ.*

Hướng về phía mình nhìn một cái, soi ra một gương mặt phù dung, mặt trái xoan mày lá liễu, tị nhược huyền đảm, miệng như anh đào, một đôi liêm thủy thu đồng, nhìn đến rục rịch.

Không thú vị, tiểu bạch kiếm này là ai a, y bĩu môi, đi đến chỗ quỷ sai đồng sự ở phía sau soi soi, chỉ thấy một trận hơi nước qua đi, trong gương hiện ra hình dáng một bộ xương khô, lúc này bộ xương khô kia còn đang ngủ vù vù.

Di? Bạch Phi Phi lúc này mới cảm giác được gương này có chỗ kỳ diệu, thật sự là một bảo vật. Xem ra Biện Thành Vương này còn rất chân thành.

Hấn vội vàng cất gương cẩn thận.

Đội quỷ sai đồng sự tỉnh lại, hai người cùng nhau trở về Phong Đô thành.

Đẩy ra trạch tử(3) của mình, vừa bước vào gia môn liền thấy chủ tử nhà mình, Ngũ điện hạ Diêm la vương đang ngồi bên bàn đá trong sân, tấm nguyệt quang thanh lãnh, một mình khoan thai phẩm trà.

(3) Trạch tử: Nhà.

4. Chương 4: Mê Đề

Bạch Phi Phi mặt đầy sợ hãi.

Trong Thập Điện Diêm Vương, trừ bỏ Nhất Điện Tàn Quảng Vương điện hạ hàng năm không thấy mặt, trong chín điện còn lại vị chủ tử nhà mình là đáng sợ nhất.

Bạch Phi Phi làm quỷ sai nhiều năm như vậy, Ngũ Điện Diêm La Vương hàng năm đều trưng một bộ mặt lạnh, hiếm khi nói cười chỉ nghe nói hẩn khi còn sống nổi danh thiết điện vô tư, vốn có danh thanh liêm sau khi chết đi khôi phục chân thân cũng tương đối lãnh khốc vô tình.

“Đã trở về? Tới, ngồi!”

Diêm La Vương vẫy tay, ý bảo Bạch Phi Phi ngồi đối diện chính mình. Bạch Phi Phi đành phải thấp thỏm bất an mà ngồi xuống.

“Chủ thượng đêm khuya tới đây, là có chuyện quan trọng thương lượng?”

Diêm La Vương nhìn Bạch Phi Phi, trong cặp mắt đen như mực kia tựa hồ toát ra một tia ưu tư, đợi tới khi Bạch Phi Phi mở to hai mắt nhìn kỹ lại đã biến mất không còn.

“Người hôm nay là gặp Biện Thành Vương?” Diêm La Vương hỏi.

“Ti chúc quả thật đã gặp qua Tất Vương.”

“Đã nói những gì?”

Bạch Phi Phi nói thuật lại mọi việc. Diêm La Vương cũng không đáp lời, cuối cùng, làm như lơ đãng nói: “Vậy người có muốn đi nhân gian một chuyến?”

Bạch Phi Phi cúi đầu suy nghĩ một lát rồi ngẩng đầu nhìn sắc mặt Diêm La Vương, nhìn không ra đối phương là có ý tứ gì, đành phải hàm hồ nói: “Ti chúc chỉ nghe chủ thượng phân phó.”

Diêm La Vương gật đầu một cái, hấn một thân hắc y ở dưới ánh trăng không thấy rõ khuôn mặt, chỉ là hai đường mày kiếm gắt gao nít chặt, hình như có vô hạn phiền não.

Bạch Phi Phi cúi đầu làm như không thấy.

“Người sớm nghỉ ngơi đi. Ngày mai cứ theo lệ thường làm việc.”

Một lát sau, Diêm La Vương đứng dậy, thấp giọng phân phó, rồi đẩy cửa chậm rãi đi ra ngoài.

Bạch Phi Phi cảm thấy rất khó hiểu.

Địa phủ này bí mật thật nhiều.

Cứ lấy Nhất Điện mà nói, Tần Quảng Vương cùng phán quan ở đây biến mất đã lâu, Nhất Điện thùng rỗng kêu to nhưng vẫn không có người hỏi tới. Tất cả mọi chuyện vẫn luôn chuyển giao cho Ngũ Điện xử lý, Bạch Phi Phi kỳ thực rất tò mò, chỉ là chúng quỷ địa phủ không dám lén lút nghị luận thị phi của Diêm Vương, e sợ phải chịu khổ hình rút lưỡi.

Lắc đầu một cái, thôi, không có ký ức cũng không có vấn đề gì. Hấn có thể lưu lại nơi này làm quỷ sai, tránh được nỗi khổ lục đạo luân hồi đã là thiên đại phúc khí, hà tất phải cưỡng cầu.

Ngũ Điện Diêm La Vương trở về nhà chính mình, chỉ thấy Chuyển Luân vương còn ngồi ở đại đường, phía sau hấn đứng phán quan mặt lạnh vạm vỡ năm bất biến.

“Ngũ ca, huynh về thật là muộn.” Tiết vương gia bữu môi nói.

“Người còn lưu lại nơi này làm cái gì? Không phải đã báo cho ta sự tình của Bạch Phi Phi cùng lục đệ rồi sao?”

“Ngũ ca thật không đáng yêu. Bộ dáng này, chẳng lẽ là tức giận rồi?”

Hấn le lưỡi, đối lấy Diêm La Vương mặt lạnh trừng một cái cùng với bị phán quan gõ một cái lên đầu.

(Các bạn người tốt đáng yêu không nên học theo Tiết phán quan gõ vào đầu người khác nhé!!! Người đó sẽ ngu đi đó- [Gửi tới con S]).

“Ai nha, làm cái gì a, Tiết phán quan, người thật to gan!”

“Không có việc gì liền sớm chút trở về. Người ở nơi đó nhiều việc, không thể lười biếng!”

Diêm La Vương liếc mắt nhìn Tiết phán quan, người kia ngằm hiểu liền bé tiểu Diêm Vương đang ngồi lên, gật đầu cáo từ.

“Chờ đã. Ngũ ca, đệ đệ đây tốt bụng khuyên huynh một câu, người nọ luân hồi mấy đời liền đã trở lại. Huynh lưu được người, lưu không được tâm, như vậy có tác dụng gì? Không bằng sớm chút buông tay..... Ai nha, Tiết phán quan, người đi chậm một chút, đáng giận.....”

Ngũ Điện Diêm La Vương đứng lặng tại chỗ, nhìn Chuyển Luân vương cùng phán quan đi xa dần, trong mắt mình mình diệt diệt (1), tâm tư bất định.

(1)Minh mình diệt diệt: Ý nói Diêm La Vương hiểu rõ sự mất mát của mình (vẫn chưa có được tâm của Tiểu Bạch [ngược công chăng??]).

Có câu nói là, Diêm Vương muốn người canh ba chết, ai dám lưu người đến canh năm.

Không người nào biết Diêm La Vương điện hạ chi phối tất cả sinh linh trong thiên hạ giờ phút này trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

5. Chương 5: Hồ Yêu

Cứ như vậy lại vài tháng trôi qua.

Bạch Phi Phi vẫn theo lẽ thường tại địa phủ làm việc.

Trong điện lại tới một u hồn, y dắt u hồn kia đi đến nguyệt kính trên đài soi chiếu, chiếu ra kiếp trước người này thác sinh vào một con chó săn bởi vì khi ở trong núi săn thú không cẩn thận cắn bị thương chủ nhân mà bị đánh chết.

Coi như công quả tương ứng, thiện lớn hơn ác.

Vì thế nhất nhất hồi báo cho phán quan.

Diêm La Vương thanh âm trầm thấp vang vọng đại điện: “Áp hồn này đến Nhị Điện hàn băng địa ngục, tùy Sở Giang Vương xử trí.”

Bạch Phi Phi liền dắt u hồn này, leng keng leng keng đi tới tầng thứ hai địa phủ —— bác y đình lịch thành. (1)

(1) bác y đình lịch thành: Ý chỉ hình phạt ở Điện hàn băng địa ngục: lột bỏ lớp da hoặc lớp lông và da (đối với động vật) để chịu cái lạnh cho đến khi trả hết tội nghiệp gây ra.

Sở Giang Vương thân hình cao lớn, khuôn mặt chính trực, đầu đội quan, mặc trường bào, tay trái cầm hốt (2), vô cùng uy nghiêm.

(2) hốt: cái hốt (thẻ bằng ngà, bằng ngọc hoặc bằng tre của quan lại khi vào chầu, dùng để ghi việc thời xưa).

Thấy Bạch Phi Phi dắt theo hồn phách đến liền nói: “Phàm ở dương gian đã thương thân thể người khác, kẻ trộm cướp giết hiếp, toàn bộ đều phải chịu khổ hình ở hàn băng.”

Dứt lời, quỷ sai trong điện liền dọn lên một cái rương, bên trong tỏa ra hơi lạnh nhẹ nhẹ, mặt đất lập tức kết một lớp sương mỏng.

Bạch Phi Phi thấy quỷ sai nhanh chóng lột một lớp da hồn phách, sau đó đem hồn kia vùi vào trong rương, cài khóa lại. Hồn phách lập tức ở bên trong phát ra tiếng kêu kinh hoàng thảm thiết, kịch liệt dấy giụa, khiến cho cái rương gõ lên mặt đất vang lên những tiếng bịch bịch.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trong rương dần không còn tiếng vang, Sở Giang Vương mới lên tiếng.

“Để các người chờ lâu, hiện tại có thể mang hồn phách này đi Thập Điện chuyển thế.”

Bạch Phi Phi mở cái rương ra, đem hồn phách mang ra ngoài. Thấy đã hôn mê bất tỉnh, liền chỉ coi nó là một kiện đồ vật, để trên mặt đất mà kéo, mặt không đổi sắc tiếp tục đi xuống.

Chuyển Luân vương vẫn giống như cũ, nằm nhoài trên ngai cao, chỉ huy phán quan phía sau làm này làm kia.

Vừa thấy Bạch Phi Phi, tức khắc khụ một tiếng, cố tỏ ra vẻ đoan chính nói: “Hồn này đã phạm tội gì?”

Bạch Phi Phi đành lặp lại một lần.

“Nếu khi ở trên đời thái độ làm người thiện ác nửa nọ nửa kia. Tà thế đầu thai thành nữ tử, kéo xuống nhập vào nhân đạo.”

Nhóm quỷ sai lĩnh mệnh đem hồn phách mơ hồ này ném vào nhân đạo.

Bạch Phi Phi hoàn thành nhiệm vụ, liền tính toán xoay người rời đi.

Tiết Vương gia lại chớp chớp mắt, lắc đầu thở dài nói, “Đáng tiếc a đáng tiếc.....”

“Chuyển Luân vương vì sao thở dài?” Bạch Phi Phi tò mò hỏi.

Chuyển Luân vương nghiêm túc nói, “Lục ca nói bảo kính kia chính là có kỳ hạn, Bạch tiên sinh nếu là không đi nhân gian một chuyến, chẳng phải là phí phạm của trời?”

Bạch Phi Phi thấy Chuyển Luân vương cùng Biện Thành Vương kẻ xướng người hoạ, không khỏi dở khóc dở cười.

“Bạch mỗ chỉ là một quỷ sai nho nhỏ, sao dám tự tiện làm chủ?”

Hắn trong bụng tuy nghi ngờ trùng trùng, nghĩ đến vị Diêm La Vương công chính vô tư kia lại không dám vọng động.

Trở lại Phong Đô thành, trên đường đèn lồng màu trắng đã treo lên thật cao. Địa phủ cả ngày không thấy ánh mặt trời chỉ có một vầng trăng sáng, chiếu sáng cả thế gian.

Bạch Phi Phi một đường đi thẳng, gặp phải đôi huynh đệ Hắc Bạch Vô Thường đã lâu không gặp.

Hắc Bạch Vô Thường phân biệt gọi là Hắc Thường Thường cùng Bạch Vô Vô. Hắc Thường Thường diện mạo tuấn mỹ, mày kiếm mắt sáng, rất có khí khái của nam tử đại trượng phu. Bạch Vô Vô khuôn mặt xinh đẹp, mềm mại không xương, chỉ biết vươn đầu lưỡi dọa người. Hai người bắt giữ hồn phách, gặp được một lệ quỷ là oan hồn, phần lớn là phải dựa vào giá trị vũ lực của Hắc Thường Thường.

Bọn họ ở tại cách vách, xem như là hàng xóm. Chỉ là hai huynh đệ này công vụ bận rộn nên khó gặp.

Bạch Phi Phi liền chủ động tiến lên, mời nhị vị đến nhà mình một chuyến.

“Nhị vị thường đi lại ở nhân gian, không biết có gặp phải kỳ nhân dị sự gì không?”

Bạch Phi Phi cùng Hắc Thường Thường cụng ly, khuyên Bạch Vô Vô ăn nhiều một chút.

Nhân gian không có lãnh thực, tất nhiên sẽ đói bụng, nào có được thanh nhàn tự tại như địa phủ.

Bạch Vô Vô vừa ăn vừa nói chuyện: “Nói như vậy, lần này quả thực có gặp phải một kỳ sự đi?”

“Nga? Vô Vô huynh mau nói nghe một chút.”

Bạch Vô Vô nhìn Hắc Thường Thường một cái, bản thân chỉ lo ăn uống để Hắc Thường Thường đặt đũa xuống nói: “Chúng ta những ngày gần đây ở nhân gian câu một hồn phách, không ngờ trên đường hần lại chạy thoát.”

“Hồn phách vô tri vô giác, như thế nào có thể như vậy? Vậy làm thế nào cho phải?” Bạch Phi Phi lo lắng nói.

“Cũng không phải? Quỷ hồn kia lợi hại như vậy là do Thiên Thượng Cửu Vĩ Hồ đầu thai chuyển thế, bọn ta chỉ là quỷ sai nhỏ làm sao thắng được hần? Hắc Thường Thường còn bị thương kia.” Bạch Vô Vô tiếp lời nói.

“Hồ ly kia đã tu thành chính quả, vì sao phải trốn?”

“Hồ tiên kia khi còn sống làm quá nhiều điều ác, làm hại nhân gian chiến hỏa bay tán loạn, sinh linh đồ thân. Sớm đoán được có kết quả này, sợ rơi vào A Tỳ Địa Ngục, cho nên nửa đường bỏ trốn.”

Bạch Phi Phi lại hỏi, “Chuyện này Diêm Vương điện hạ có biết hay không?”

“Chính là biết có chuyện này, mới để cho hai người bọn ta nghỉ ngơi một chút.” Hắc Thường Thường cười nói.

Bạch Phi Phi bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, hỏi,

“Vậy đoạn thời gian này có thể phái ai đi câu hồn?”

Hắc Bạch Vô Thường lắc đầu, “Đoán chừng là Ngưu Đầu Mã Diện đi. Bất quá này chỉ là tình cảnh một hai ngày.”

“Sự tình của hồ ly kia, cứ như vậy mặc kệ?”

Hắc Thường Thường cũng là sầu lo, “Vậy thì không biết. Chỉ là hồ ly lúc đi có nói qua, tương lai hần sẽ tự mình tới địa phủ một chuyến, cấp cái công đạo. Cũng không biết là phúc hay họa a.”

Bạch vô vô nói tiếp:

“Chỉ cần đừng giống như con khỉ ngàn năm trước kia, tới nơi này đại náo một hồi, liền cảm tạ trời đất.”

Bạch Phi Phi nghi hoặc hỏi: “Con khi? Con khi gì?”

Hắc Thường Thường nhanh tay che miệng Bạch Vô Vô lại, vẻ mặt ha ha mà qua loa lấy lệ nói, “Bạch huynh đệ dùng bữa đi, ha ha ha”.

6. Chương 6: Hồ Yêu (2)

Qua mấy ngày, hồ yêu kia quả thực tới địa phủ.

Bạch Phi Phi dắt một đoàn hồn phách đi tới Tiết Thành, xa xa liền thấy một nam tử mặc hồng y đứng trên cầu Nại Hà, một đầu tóc xanh như suối, ngũ quan tinh xảo, gương mặt xinh đẹp kia vừa nhìn liền biết là một con hồ ly tiêu chuẩn.

Hồ ly tinh nhìn chằm chằm nước sông Vong Xuyên chảy băng băng không ngừng, cúi đầu, cũng không biết là đang suy nghĩ gì.

Bạch Phi Phi thấy Mạnh Bà chỉ lo rót canh, không để ý đến hắn.

Y không thể làm gì khác hơn là làm như không thấy hắn, dắt đoàn hồn phách tiếp tục đi. Đang chuẩn bị lên cầu thì thấy một người vội vàng chạy ngang qua, chạy thẳng tới chỗ hồ ly trên cầu.

Bạch Phi Phi dừng lại. Một hồn phách đụng phải hồn phía trước, lão đảo tại chỗ.

“Dừng làm chuyện điên rồ!”

Nguyên lai không phải ai xa lạ mà là Tam Điện Diêm vương gia Tổng Đế Vương.

Bạch Phi Phi không dám vượt qua vị đại nhân kia, không thể làm gì ngoài đứng ở chỗ cũ chờ đợi.

Hai vị đứng trên cầu đến xuất thần, hoàn toàn không để ý đến người bên ngoài. Chỉ thấy Tổng Đế Vương từ phía sau siết chặt lấy eo hồ ly tinh kia, ngăn cản nói: “Chính là ở dưới Du Oa địa ngục, ta vẫn chờ người. Thế nhưng vừa vào tới Vong Xuyên, ngươi liền hồn phi phách tán, hồn phi yên diệt!”. (1)

(1) *Hồn phi yên diệt: tan thành tro bụi.*

Hồ ly đẩy tay người phía sau ra, giận dữ nói: “Chuyện đã như vậy, ngươi hà tất phải quản ta?”

Tổng Đế Vương khổ sở khẩn cầu: “Rời bỏ người mà đi trước xác thực là ta không đúng, nhưng làm sao ta biết được người phía trên lại lật lọng, khiến người một mình hứng chịu tất cả trừng phạt. Nếu ta sớm biết như vậy, nhất định sẽ không để người một mình ở lại nơi thế gian đó chịu khổ.”

Hồ ly xoay người lại, đem đầu vùi vào trong ngực Tổng Đế Vương, anh anh khóc tỉ tê.

Tổng Đế Vương thần sắc hốt hoảng, mi tâm nhíu chặt chỉ đành lấy tay không ngừng vỗ sau lưng hồ ly, hồ ly tinh ngẩng đầu, hôn lên Tổng Đế Vương, hai người nhất thời dây dưa khó rời.

Cuối cùng, hồ ly tinh hóa về nguyên hình, ngoan ngoãn nằm ở trong lòng ngực Tổng Đế Vương, được mang về Tam Điện Dư thành.

Bạch Phi Phi vội vàng đem đoàn hồn phách giao cho Mạnh Bà.

Mạnh Bà cười hì hì nói: “Bạch tiên sinh thế mà cũng bị dọa sợ rồi?”

Bạch Phi Phi mặt đỏ lên: “Cái này thực ra cũng không hẳn. Chẳng qua là không nghĩ tới Tổng Đế Vương thường ngày nghiêm trang cũng có một mặt nhu tình mật ý như vậy.”

“Người có điều không biết, Tổng Đế Vương cùng hồ ly tinh kia kiếp trước vốn là đế vương cùng phi tử ở nhân gian. Cũng là do ý chỉ của Thiên đế, hạ phạm tội bệnh dịch ở nhân gian, thay đổi triều đại. Chẳng qua là, chuyện này làm xong Tổng đế Vương bình an vô sự, hồ ly tinh kia lại bị đánh hồi nguyên hình, đánh xuống A Tì Địa Ngục, chịu bác bì trừu cân chi khổ.” (2)

(2)Bác bì trừu cân chi khổ: khổ hình lột da rút gân.

“Vì sao lại bắt công như thế?”

Mạnh Bà chỉ cười một tiếng, tiếp tục cúi đầu rót canh, không nhiều lời nữa.

Đến khi trở lại Phong Đô Thành, đã thấy chủ tử nhà mình ngồi trên đài cao, lạnh lùng hạ mắt nhìn xuống Tổng Đế Vương đứng trong điện, hồ ly kia còn núp trong ngực hắn không chịu đi ra.

“Tam ca, huynh đây là muốn bảo vệ hắn?”

Tổng Đế Vương nói: “Ta cùng hắn một đời nhân duyên, bây giờ hắn thân hãm tuyết cảnh, sao có thể thấy chết không cứu?”

Diêm La Vương nói: “Nhân thế đủ loại sự tình như mây khói đã qua. Tam ca cần gì phải cố chấp? Huynh cùng hắn đều có số mệnh, thiên mệnh tự nhiên là không thể trái.”

“Được thôi, vậy cũng không làm khó ngũ đệ. Người cứ việc tước bỏ thần thức của ta, ta nguyện ý cùng hấn trọng nhập luân hồi, vĩnh viễn trải qua sinh lão bệnh tử.”

“Nếu là như vậy, tam ca, huynh cùng hấn vĩnh viễn cũng không được chết tử tế. Huynh còn khẳng khẳng muốn như thế sao?”

Lỗ tai hồ ly giật giật, tựa như có điều bất mãn. Tổng Đế Vương ôm lấy nó, cúi đầu nói: “Người không muốn cùng ta đời đời bầu bạn sao?”

Hồ ly liền chui vào trong y phục hấn bất động, chỉ có cái đuôi rối bù ở bên ngoài đảo qua đảo lại.

Tổng Đế Vương sờ nó một cái, cười.

Diêm La Vương chỉ đành nói với Bạch Phi Phi: “Người mang bọn họ đến Tiết Thành đi.”

Bạch Phi Phi lĩnh mệnh.

Ba người đi ra khỏi Phong Đô Thành, hồ ly kia lại biến thành nam nhân hồng y, cùng Tổng Đế Vương tay trong tay, một đường cười cười nói nói, hai người này thật giống như đi dạo tiết thanh minh, nào giống như đi thụ hình.

Bạch Phi Phi chỉ có thể đi xa xa phía trước. Để lại cho hai người một không gian riêng.

Hấn luôn cảm thấy một màn này giống như đã từng quen biết. Nhưng lại vô luận như thế nào cũng không nhớ nổi.

Nơi phải tới cuối cùng cũng tới.

Trong Tiết Thành, Chuyển Luân Vương sắc mặt nghiêm trọng, không giống bình thường hồ nháo, chỉ oán hận nhìn hồ ly kia một cái, nghiêng đầu sang chỗ khác mà nói: “Tam ca, đi tốt!”

Tức thì, có quỷ sai vội tới mang gông xiềng lên cho hai người. Để cho hai người quỳ xuống.

Sau đó, Tiết phán quan đi tới trước mặt hai người, đem thần thức cả hai lấy ra.

Một đoàn lửa màu xanh cùng màu đỏ từ từ dâng lên trên đầu cả hai, Tổng Đế Vương cầm thật chặt tay hồ ly, nghiêng đầu hôn lên nước mắt rơi xuống trên mặt hồ ly.

Lấy ra thần thức, cũng như rút gân lột da, đau triệt tim phổi.

Không có tiên căn, trọn đời không thể tu thành chính quả.

Hồ ly đạo hạnh dấu sao cũng nông hơn, đợi đến lúc cuối ý thức đã hôn mê. Tổng Đế Vương gỡ xuống gông xiềng trên người cả hai, ôm hồ ly lên, cuối cùng nhìn Chuyển Luân Vương một cái, nói: “Thập đệ, bảo trọng!”

Rồi cười mà nhảy xuống Luân Hồi Trì.

Chuyển Luân Vương trốn vào trong ngực phán quan mặt lạnh, lầm bầm nói: ““Một người, hai người đều như vậy...”

Bạch Phi Phi hết sức chấn động.

Quỷ thần vô tình, thiên kinh địa nghĩa. Chính là hôm nay lại chứng kiến hoàn toàn không phải như thế, khiến hắn một trận thổ thức.

Phảng phất đồng cảm như chính bản thân cũng trải qua, thật sự kỳ quái.

7. Chương 7: Phán Quan

Bởi vì sự tình của hồ ly, chức vị Tổng Đế Vương tạm thời do phán quan của hắn thay thế, Bạch Phi Phi liền bị Diêm La Vương phái đến Tam Điện Dư Thành làm phán quan.

Ngày hôm đó, trong điện lại tới một hồn phách, vẻ ngoài là một nữ tử, loáng thoáng có thể thấy được hoa dung nguyệt mạo (1) khi còn tại thế.

(1) Hoa dung nguyệt mạo: dung nhan như hoa, tướng mạo như nguyệt; chỉ người con gái xinh đẹp thuốt tha.

Quỷ sai không chút thương hương tiếc ngọc đem hồn phách vứt xuống đất, nói: “Hồn phạm này ngỗ nghịch bề trên, phạm tội xúi giục làm loạn.”

Nguyên phán quan của Tam Điện phán: “Đẩy kẻ này vào ngục, treo ngược, móc mắt, nạo xương, lập tức hành hình.”

Bạch Phi Phi đứng ở một bên, ghi lại vào sách.

Chỉ thấy hai quỷ sai mang lên một cái giá sắt, phía trên vết máu loang lổ, đem hồn này treo ngược lên.

Sau đó hai quỷ sai này mỗi người một bên, ở bên cạnh cái giá mài cương đao. Một quỷ sai đem mắt của hồn này móc ra, ném xuống đất. Đồng thời, một quỷ sai khác cắt bỏ da hồn phách này, dùng lưỡi dao trên dưới róc qua xương cột sống, phát ra tiếng nạo xương tạch tạch.

Tuy sau khi chết hồn phách vô tri vô giác, nhưng bản năng vẫn giãy giụa, trong miệng phát ra tiếng kêu chói tai, tựa hồ đau đớn đã khắc sâu vào linh hồn.

Một màn này tàn nhẫn dị thường, Bạch Phi Phi một ngày gặp phải đến ba mươi bốn mươi lần, thấy nhiều cũng không còn lạ.

Trước kia hắn còn phải tự mình động thủ, hôm nay chỉ cần động bút ghi chép, đã tốt hơn nhiều lắm.

Chờ sau khi hồn phách này bất động, nhóm quỷ sai mới dừng tay, đem nạng thả xuống, kéo đi Tiết Thành luân hồi.

Trên mặt đất lưu lại vết máu thật dài. Bạch Phi Phi tỏ thái độ, trong điện lập tức có quỷ sai tiến lên quét sạch sẽ.

Nhân lúc rảnh rỗi, phán quan kia nói: “Bạch tiên sinh có thấy vất vả?”

Bạch Phi Phi lắc đầu một cái, cười nói: “So với khi làm quỷ sai, tốt hơn nhiều lắm.”

Phán quan lại nói: “Vậy, Bạch tiên sinh có nguyện ý ở lại Dư Thành?”

Bạch Phi Phi cúi đầu, rồi lại ngẩng đầu, hỏi: “Nguyện ý hay không, có gì khác biệt?”

Phán quan ha ha cười to, “Bạch tiên sinh thật là người minh bạch.”

Bạch phi phi đoan chính thân mình, mắt nhìn về phía trước.

Thập phương địa ngục này, Bạch Phi Phi có tư cách gì để tự do đi lại. Hết thấy chẳng qua là nghe theo người đứng đầu địa phủ này —— Diêm La Vương an bài mà thôi.

Đêm khuya về nhà, y trông thấy Ngưu Đầu cùng Mã Diện đã chuẩn bị sẵn rượu và thức ăn, ở cửa nhà đợi y.

Hai vị này cách nhà y không xa, bình thường lui tới rất nhiều, đoán chừng là đã nhận được tin tức, đặc biệt tới chúc mừng đi.

Quả nhiên, Ngưu Đầu vừa thấy hắn đi vào, liền cười nói: “Bạch huynh làm cho huynh đệ chúng ta đợi thật

lâu, hôm nay thăng chức, dẫu sao cũng phải tới đây uống hai ly đúng không?”

Ngưu Đầu nghe nói là thân thích của một vị đại vương yêu giới Ngưu Ma Vương, cùng Mã Diện quanh năm ở Phong Đô thành trấn giữ cổng thành, công việc ngược lại coi như là an toàn.

Mã Diện phụ họa nói: ” Đúng vậy, đúng vậy.”

Hai người bọn họ làm cộng sự cùng nhau, thiên trường địa cửu, không biết đã bao nhiêu ngày đêm, tất nhiên tình nghĩa thâm hậu, ăn ý vô cùng.

Bạch Phi Phi mở cửa dẫn người vào: “Bạch mỗ sao có thể để nhị vị làm chủ? Ngưu Đầu, Mã Diện huynh thịnh tình như thế làm Bạch mỗ ít nhiều có điểm hổ thẹn.”

Ngưu Đầu tùy tùy tiện tiện ngồi xuống một cái ghế: “Bỏ hết những thứ văn trứ trứ đích(2) đó đi. Tới tới tới, lão Ngưu ta đã sớm đói bụng, các người mau ngồi xuống uống rượu dùng bữa!”

(2) Văn trứ trứ đích: chỉ những lời nói văn vẻ, nho nhã ; trong truyện mang ý nghĩa khách sáo.

Bạch Phi Phi liếc nhìn Mã Diện, hai người cùng ngồi xuống. Ba người ăn ăn uống uống, chuyện phiếm tán gẫu, cũng là một loại lạc thú.

“Hai vị lấy xuống mặt nạ quỷ sai, đi dọc con đường này, chỉ sợ là sẽ mê chết không ít quỷ hồn.”

Rượu quá nửa tuần, Bạch Phi Phi cười nói.

Cái mặt già của Ngưu Đầu đỏ lên: “Đó cũng không phải là lỗi của lão Ngưu ta. Người xem gia hỏa Mã Diện này cả người đều là bộ dáng tiểu bạch kiếm. Hừ.”

Mã Diện cùng Bạch Phi Phi một hơi cạn một ly, nói: “Bạch huynh chớ có giấu cột hai người chúng ta, ai mà không biết ở Quỷ giới nếu luận đệ nhất mỹ nam tử, vậy chính là tam giới đều biết, ta cùng lão Ngưu có chỗ nào dám so.”

Bạch Phi Phi ngạc nhiên nói: “Đây chính là lần đầu nghe được Mã huynh khen ngợi người khác đi, thật sự hiếm lạ, không biết là thần thánh phương nào được Mã huynh ưu ái?”

Mã Diện ngượng ngùng mà ho khan một tiếng, nói: “Tất nhiên là chủ tử Ngũ Điện của huynh, Diêm La Vương điện hạ, huynh chẳng lẽ không biết chủ tử chúng ta chính là mỹ nam tử nổi danh tam giới (Quỷ giới, Tiên giới, Yêu giới)?.”

Bạch Phi Phi nói: “Mã huynh vô môn ngựa đến thật là..... Chậc chậc chậc” dứt lời cười ha ha.

Mã Diện tức giận mà hướng Ngưu Đầu nói: “Ngươi nhìn Bạch huynh đệ xem, còn không mau giúp ta nói hai câu?”

Ngưu Đầu buông dưa, nhìn Bạch Phi Phi nghiêm trang nói: “Bạch huynh đệ chớ cười. Thật là như thế. Ngày xưa Thiên Đế Thái Tử điện hạ cùng Long Cung Tam công chúa vì muốn có được hoan tâm của diêm chủ, thường hay tới Phong Đô thành làm âm ỉ. Trực tiếp khiến cho mọi người đều biết, địa phủ chúng quỷ không khỏi thấy phiền, thăng đến sau khi sự kiện kia xảy ra...”

“Khụ khụ khụ..... Lão Ngưu dùng bữa, tới tới.”

Mã Diện đột nhiên hướng Ngưu Đầu làm một cái mặt quỷ.

Ngưu Đầu quay đầu không nhìn được nói: “Ngươi làm cái gì a, ta đang cùng Bạch huynh đệ nói chuyện này... “. Lại lập tức nghẹn họng.

“A, Diêm Vương gia, ngài... sao ngài lại tới đây?”

Bạch Phi Phi quay đầu, chỉ thấy phía sau không biết khi nào đứng một người, không biết tới đã bao nhiêu lâu.

Vị đại nhân này cầm y ngọc dải, một đầu tóc đen mượt dùng bạch ngọc quan búi lên, gương mặt trơn bóng trắng nõn, lộ ra góc cạnh rõ ràng nghiêm nghị, nhãn mâu đen nhánh thâm thúy, hiện lên màu sắc mê người, hàng mi dày, mũi rất cao, đường môi hoàn mỹ, không một chỗ nào không cao quý ưu nhã.

8. Chương 8: Doanh Châu

Diêm La Vương nhìn Ngưu Đầu Mã Diện nói: “Tìm Bạch phán quan có chút việc.”

Ngưu Đầu Mã Diện huynh đệ hoảng sợ vội vàng đứng dậy, hướng Diêm La Vương khom người chào, quay đầu nói với Bạch Phi Phi: “Bạch huynh đệ từ từ dùng bữa, chúng ta ngày khác gặp lại.”

Bạch Phi Phi đứng dậy tiễn khách.

Lúc quay lại thì thấy Diêm La Vương một mình ngồi trước bàn, lấy một cái ly mới tự rót cho mình một ly rượu, từ từ nhắm nháp.

Thấy y trở lại, liền ngoắc ngoắc tay tỏ ý kêu Bạch Phi Phi ngồi vào đối diện.

“Diêm chủ có phải chưa dùng bữa tối? Không bằng để ty chúc vào nhà làm chút gì đi?”

Bạch Phi Phi mặt đầy khó xử nhìn vị đại nhân đối diện này, người ta cho dù không ngại canh thừa cơm cạn, y cũng không dám cho người ta ăn đồ thừa.

“Không cần. Người đến Dư Thành nhậm chức, đã quen chưa?”

Diêm La Vương thần nhiên như thường, như cũ tự rót tự uống.

Bạch Phi Phi đưa tay nhận lấy bầu rượu, bận bịu rót thêm cho hắn, trả lời: “Cũng tốt.”

Buông xuống ly rượu, Diêm La Vương nhìn Bạch Phi Phi, hỏi: “Ba người các người mới vừa rồi là đang nghị luận tối ta?”

Bạch Phi Phi nhất thời khấn trương, cuống quýt kêu: “Diêm chủ... Diêm chủ...”

Lắp ba lắp bắp làm sao cũng không nói ra lời.

Thấy hắn như vậy, Diêm La Vương cũng không truy cứu nữa, nói sang chuyện khác: “Ngày mai theo ta đi ra ngoài một chuyến.”

Bạch Phi Phi kinh ngạc: “Nhưng là, việc ở Dư Thành bên kia?”

“Tự có những thứ khác như quỷ sai thay người đương chức một ngày.”

Bạch Phi Phi gật đầu, “Ty chúc tuân lệnh.”

Diêm La Vương gật đầu, đứng dậy rời đi, bóng người thon dài cao ngất dung nhập vào trong ánh trăng lạnh lẽo.

Ngày thứ hai.

Bạch Phi Phi đến từ sớm chờ trước cửa nhà Diêm Vương gia.

Diêm chủ vừa ra tối cửa đã nhìn thấy y, hơi dừng lại một chút: “Tối cũng rất sớm.”

Bạch Phi Phi nói: “Tự nhiên là phải như vậy.”

Diêm La Vương phất tay đưa tới một đoàn tường vân, hai người đứng trên vân đoàn, đằng vân giá vũ (1) mà đi.

(1) *Đằng vân giá vũ: cưỡi mây đạp gió để đi chuyển(chắc giống kiểu cân đầu vân của Tôn Ngộ Không)*

Bên ngoài Cửu Trọng Thiên, nghe đồn hải ngoại có ba tòa tiên sơn, nhất ước Bồng Lai, nhị đạo Phương Trượng, tam thị Doanh Châu.

Hai người đi chuyến này mục đích là tới Doanh Châu.

Bạch Phi Phi len lén cúi đầu, nhìn xuống cảnh vật phía dưới lớn nhỏ đều hóa thành từng đốm nhỏ như kiến, đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng, có chút đứng không vững.

Diêm La Vương liếc y một cái, kịp thời vươn tay ôm lấy eo y, lúc này mới miễn cho Bạch Phi Phi rơi khỏi vân đoàn.

“Đa tạ diêm chủ.”

Bạch Phi Phi ngượng ngùng mà cúi đầu nói lời cảm tạ, đôi mắt nhìn chăm chú vào cánh tay trên eo không thuộc về chính mình kia.

“Mắt nhìn về phía trước, sắp tới nơi rồi, ngươi kiên trì một chút.”

Diêm La Vương dường như không phát hiện có gì không đúng, cứ như vậy ôm y tiếp tục đi.

Bạch Phi Phi cũng không tiện mở miệng nhắc nhở.

Cũng may không mất bao lâu, hai người đã tới phía đông Doanh Châu, từ từ đáp xuống mặt đất.

“Diêm chủ, chúng ta đây là đang đi đâu?”

Doanh châu chính là tam đại tiên sơn danh xưng với thực, đường lớn nhỏ đều có thần tiên động phủ dọc theo núi, rậm rạp chằng chịt. Trên núi đủ loại kỳ hoa dị thảo, chim bay thú chạy, đều có linh tính.

“Theo ta.”

Hai người bước lên bậc thềm, trong bụi cỏ bên đường ngẫu nhiên có tiểu tiên đi qua, tò mò đánh giá hai người. Bạch Phi Phi thấy là một tiểu đồng cưỡi tiểu mã, cảm thấy rất thú vị.

Diêm La Vương quay lại nhìn một chút, liền đưa tay bắt được tiểu đồng tiểu mã nọ, nói với y: “Há miệng!”

Bạch Phi Phi không dám làm trái, liền há miệng ra, nào ngờ Diêm La Vương đem tiểu đồng tiểu mã cùng nhau ném vào trong miệng y.

Còn chưa kịp phun ra, liền nghe ực một tiếng, trượt vào trong bụng.

Bạch Phi Phi kinh sợ khó hiểu, Diêm La Vương tỏ ý bảo y chớ có lên tiếng, liền nghe được một tiếng vang thật lớn, có tiếng người như chuông lớn nói: “Diêm vương gia đường xa tới, tiểu tiên không có từ xa tiếp đón. Không biết phần lễ vật ra mắt này Diêm vương gia có hài lòng?”.

9. Chương 9: Doanh Châu (2)

Bạch Phi Phi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy phía xa có một đại hán khôi ngô đứng trước thần tiên động phủ, một đầu tóc đỏ, râu quai nón đỏ rực, mặc cẩm y ngũ sắc, sau lưng là đủ loại thú vật vây quanh.

Diêm La Vương mang Bạch Phi Phi nghênh đón: “Bách Thú tiên quân khách khí, thị linh chi hiếm thấy này, thực là một phần đại lễ.”

Bách Thú tiên quân ha ha cười nói, “Được rồi được rồi, Diêm vương gia mau vào. Không biết vị sau lưng này là?”

Diêm La Vương gật đầu một cái, dẫn đầu đi vào trong động phủ, nói: “Là phán quan bên người ta, mang y theo thuận tiện làm ít chuyện.”

Bạch Phi Phi hướng Bách Thú tiên quân gật đầu mỉm cười.

Bách Thú tiên quân trầm nghĩ, một phán quan nho nhỏ bên người mà mới vừa rồi người dùng thị linh chi nuôi? Khinh bốn tiên quân mù mắt sao?

Thế nhưng cũng không nhiều lời.

Sự tình trong thiên địa này nhiều lắm, có một số chuyện, không biết ngược lại tốt hơn nhiều.

Bên trong động phủ.

Hai vị đại nhân phẩm trà đối dịch, đàm luận thiên địa vạn vật, nhất thời sâu xa trùng trùng. Bạch Phi Phi chờ ở phía sau Diêm La Vương, nhàm chán đến cực điểm, chỉ đành trộm ngắm đủ loại thú vật rất đáng yêu

trong vườn.

Diêm La Vương lơ đãng nhìn y một cái, nói: “Người tới vườn bên kia một chút đi, lát sau lại tới hầu hạ.”

Bạch Phi Phi vội vàng phần khởi chạy đi. Cùng đám thú vật kia đùa giỡn, chơi rất vui vẻ. Trong góc vườn có một đôi tiểu hồ ly màu xanh cùng màu đỏ, miễn cưỡng dựa vào ngủ chung một chỗ, dĩ thường khôn khéo khả ái. Bạch Phi Phi tiến lại sờ soạng.

Bách Thú tinh quân liếc mắt nhìn hồ ly, nói với Diêm La Vương đạo:

“Chuyện ngài phân phó, tiểu tiên làm có ổn thỏa?”

Diêm La Vương hài lòng nói: “Hai người bọn hắn ở nơi này của ngươi, sau này vẫn cần phiên toái tiên quân chiếu cố nhiều một chút.”

“Đó là tự nhiên. Chẳng qua là hai người bọn hắn hiện nay chẳng qua là cảm thú bình thường, sợ rằng có ở nơi này, cũng chỉ là tránh được luân hồi khổ mà thôi. Còn có thể hay không nữa tu thành chính quả...”

Bách Thú tinh quân lắc đầu than thở.

Diêm La Vương uống trà, trấn an nói: “Hết thấy tùy duyên đi. Trà này không tệ.”

Bách Thú tinh quân hứng thú bưng bưng nói:

“Đây chính là lần trước khi dự tiệc bàn đào, thất tiên nữ đã tặng cho lá trà hay là một lát nữa trở về mang theo một chút?”

“Quân tử không chiếm việc tốt của người khác.” Diêm La Vương hướng Bạch Phi Phi ngoắc tay, Bạch Phi Phi lập tức chạy về sau lưng Diêm La Vương đứng ngay ngắn.

Hai vị đại nhân lại trò chuyện một chút tin đồn thú vị ở tam giới, sau khi dùng bữa liền lên đường trở về địa phủ.

Trên đường trở về, vẫn là phiến vân kia Diêm La Vương như cũ mặt mày nghiêm túc mà ôm Bạch Phi Phi, mắt nhìn thẳng.

Bạch Phi Phi ngượng ngùng đỏ mặt. Nhìn loạn tứ phương, không dám nhìn gương mặt đẹp nhất tam giới của người bên cạnh.

“Người mới vừa rồi ở trong vườn của Bách Thú tiên quân nhìn thấy hồ ly, người nghĩ là ai?”

Diêm La Vương đột nhiên mở miệng hỏi.

Nhớ tới màu lông cùng hình thái của hồ ly, Bạch Phi Phi bưng tỉnh hiểu ra, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ là Tống Đế Vương cùng con hồ ly tinh kia?”

“Đúng là như vậy.”

“Nhưng là, bọn họ không phải đã bị đánh rớt luân hồi rồi sao?”

“Sai người tìm trở lại, đem bọn họ giao cho Bách Thú tinh quân ở nơi đó.”

Bạch Phi Phi quay đầu nhìn Quỷ giới chỉ chủ bị đồn là lãnh tinh lãnh tình kia, chẳng biết tại sao, trong lòng thoáng qua một loại tình cảm quen thuộc mơ hồ... dường như đã từng có người nói với chính mình lời tương tự,

” Sau này nhất định sẽ đi tìm người trở lại.”

Đầu y một trận đau đớn, mới vừa có chút đầu mối, liền nghe thấy Diêm La Vương nói: “Đến.”

Hai người trở lại Phong Đô thành.

Trên trời một ngày, dưới đất một năm.

Vị kia quỷ sai kia ở Dư Thành làm phán quan đã quen tay hay việc. Bạch Phi Phi không thể làm gì khác ngoài trở về nguyên tịch, tiếp tục ở Ngũ Điện đi theo Diêm La Vương làm một tên quỷ sai nho nhỏ.

Ngày hôm đó, tới một hồn phách mới, hồn này khi còn sống là một tên tiêu sái kiêu khách nhưng hết sức ích kỷ, hàng năm ở ngoài chém giết, khiến phụ mẫu, ông cô sầu muộn phiền não không dứt. Lúc này bị Bạch Phi Phi kéo đi đến tầng địa ngục thứ tám —— Hoàng Thành, tiếp nhận hình phạt.

Hoàng thành đặc biệt nóng. Trong thành quanh năm để một cái chảo dầu lớn, bên trong dầu sôi ùng ục, lửa cháy dưới đáy nồi, bên trong sâu không thấy đáy.

Bát Điện Đô Thị Vương da mặt trắng nõn, hai tay bưng hốt, thấy Bạch Phi Phi đến, lập tức kêu chúng quỷ sai đem hồn mới kia ném vào chảo dầu.

Khói trắng nhè nhẹ từ trong nồi dâng lên, thanh âm ùng ùng đinh tai nhức óc. Hồn phách kia ở trong

dầu sôi lật tới lẫn đi, bị nổ tứ phân ngũ liệt⁽¹⁾, tiếng rống thê thảm của hồn phách nhất thời xuyên thấu bầu trời địa phủ.

(1) Tứ phân ngũ liệt: chia năm xẻ bảy.

Bạch Phi Phi lấy tay quạt quạt gió, trên đầu toát ra mồ hôi, thật vất vả chờ nổ xong rồi liền vội vàng tiến lên dùng xích sắt buộc kỹ hồn phách, kéo đi Tiết Thành.

Chuyển Luân Vương hôm nay buồn bã, thấy Bạch Phi Phi đến, cũng không phản ứng.

Bạch Phi Phi đưa hồn phách cho quy sai của Thập Điện, nhìn về phía phán quan mặt lạnh lùng khẩu hình hỏi: “Sao?”

Phán quan mặt lạnh lắc đầu một cái, ánh mắt thanh minh nói, “Biện Thành Vương xảy ra chuyện.”

10. Chương 10: Thiên Giới Thái Tử

Sau ngày hôm đó, Bạch Phi Phi trở về nghỉ ngơi.

Y mộng một giấc mộng.

Trong mộng, y cả người mặc bạch y rộng rãi, ngồi trước bàn. Biện Thành Vương ngồi đối diện, cùng Chuyển Luân Vương vui cười đùa giỡn nhưng đều là bộ dáng hài tử. Có người sau lưng đưa tay ôm lấy y, dán vào lỗ tai y gọi: “Đại ca, đại ca...”

Ngữ khí ôn nhu tận xương, đầy ắp thâm tình, âm thanh thức tỉnh đáy lòng mềm mại nhất của y.

Y ở trong mộng quay đầu lại, muốn nhìn một chút người này là ai? Nhưng làm thế nào cũng không thấy rõ gương mặt đó.

Y càng nôn nóng, mặt người nọ càng mơ hồ.

“A a a ” y la lên một tiếng, mồ hôi lạnh đầm đìa mà tỉnh lại.

Trong phòng không có một bóng người. Chỉ có một mảnh hắc ám.

Ngày thứ hai

Bạch Phi Phi mang mặt nạ quỷ sai, đến Phong Đô thành thường trực.

Ở cửa thành gặp gỡ Ngưu Đầu Mã Diện, hai người vừa thấy hẳn, vội lại gần hỏi han tình huống ngày đó.

Bạch Phi Phi hàm hồ mà giải thích một hồi.

Mã Diện nói, “Gần nhất địa phủ xảy ra nhiều chuyện, huynh đệ ngươi phải cẩn thận.”

Bạch Phi Phi nghi hoặc nói, “Chẳng lẽ là sự tình của Biện Thành Vương?”

Ngưu Đầu gật đầu, “Đúng vậy. Uổng Tử Thành có một oan hồn trốn đến nhân gian, làm cho nhân gian đại loạn, Biện Thành Vương đã tự mình đi trừ nã. Việc này thiên thượng cũng đã biết được, không chừng muốn phái người xuống dưới truy cứu trách nhiệm.”

“Mã huynh có biết, loại oan hồn nào lợi hại như thế?”

Ngưu Đầu Mã Diện lắc đầu.

Ba người rồi rãi bàn chuyện một phen, Bạch Phi Phi liền đi vào đại điện.

Diêm La Vương đang ngồi ngay thẳng, thấy hẳn tới liền nói:

“Hôm nay không có đại sự gì, chờ lát nữa Thiên Đình phái người tới điều tra tình huống, ngươi cũng cùng đi.”

Bạch Phi Phi gật đầu một cái, lấy mặt nạ xuống thu vào trong ngực.

Diêm La Vương lại nói, “Ngươi có nghe nói chuyện của Biện Thành Vương?”

“Có nghe qua một chút, ty chức không dám nhiều lời dư thừa.”

“Oan hồn kia không phải người bình thường, mà chính là Long Cung Thái tử điện hạ.”

“Cái gì?” Bạch Phi Phi kinh hãi. Rõng là trời sinh tiên thể, đã sớm thoát khỏi tam giới, chính là dù rời khỏi bản thể, hồn nguyên sẽ tự trọng sinh từ thiên địa.

Tại sao lại xuất hiện ở địa phủ?

“Cụ thể không rõ.”

Hai người đang nói chuyện, liền nghe bên ngoài một trận tiên nhạc tung bay, tường vân ngũ sắc chiếu sáng bầu trời địa phủ.

Hương phiêu tứ dật, lạc anh rực rỡ (1), một vị thần tiên công tử đầu đội kim quan, mặc bạch sắc cẩm y, dừng ở trên mặt đất.

(1) Hương phiêu tứ dật, lạc anh rực rỡ: mùi thơm khắp nơi, hoa rơi rực rỡ.

Người này mặt như quan ngọc, toàn thân đều tản ra một cổ thái dương quang huy, giờ phút này chính liếc mắt đưa tình mà nhìn chăm chú vào Diêm La Vương, mỉm cười nói: “Diêm La Vương hữu lễ, đã lâu không gặp.”

Diêm La Vương dẫn Bạch Phi Phi ra cửa, nhắc tay khom lưng hành lễ, nghiêm chỉnh mà trả lời:

“Cung nghênh Thiên Đế thái tử điện hạ.”

11. Chương 11: Thiên Giới Thái Tử (2)

Thái tử điện hạ một đường tuần tra.

Diêm La Vương cùng hần sóng vai đi ở phía trước, Bạch Phi Phi theo ở phía sau.

Trừ Đệ Nhất Điện, những điện khác đều cứ theo lẽ thường làm việc, thái tử điện hạ vừa nhìn vừa gật đầu, thời điểm đi tới Đệ Tứ Điện Huyết Trì địa ngục, nhìn thấy bên trong vương thành có một núi đao cao vút, phía trên đang có vô số u hồn leo lên, trên chân đều là máu tươi đầm đìa, nhuộm đỏ cả tòa núi cao.

“Địa ngục chi cảnh này, quả nhiên khiến lòng người sợ hãi, thật sự là nhìn cả trăm lần không chán.”

“Thái tử điện hạ quá khen.”

“Người phía sau ngươi là quý sai?”

“Là quý sai trong điện của ta.”

“Như thế nào có vài phần quen mắt?”

Diêm La Vương mặt không đổi sắc nói: “Thái tử điện hạ nói điều này có ý gì?”

Thái tử điện hạ thấy thế hơi hơi mỉm cười, cũng không hỏi nhiều tiếp tục đi về phía trước.

“Ngày khác đi tới nơi đó tụ họp một chút?”

“Thường ngày sự vụ bề bộn, vi thần không thể phân thân”

Ba người vừa nói liền đến Uổng Tử Thành, bên trong dần vắng vẻ.

“Xem ra, chuyện này xác thực khó giải quyết”

Thái tử điện hạ cau mày nói: “Bên trong Uổng Tử Thành hỗn phách cũng ít đi phân nửa, đoán chừng là bị Long thái tử kia nuốt không ít.”

Diêm La Vương không lên tiếng.

Thái tử điện hạ nhìn hần, khó xử nói, “Người nói ta phải báo cáo lên như thế nào cho thỏa đáng?”

“Vậy tùy điện hạ phân phó” Diêm La Vương vẫn một bộ mặt lạnh.

Thái tử điện hạ thấy vậy, cả giận nói: “Người không thể cầu ta một chút sao?”

Bạch Phi Phi thấy vậy, vội vàng tiến lên quỳ xuống, cúi đầu khẩn cầu nói: “Khẩn cầu Thái tử điện hạ võng khai nhất diện.”⁽¹⁾

(1) Võng khai nhất diện: “lưỡi mở một mặt”, ý chỉ người có tấm lòng nhân hậu, khoan dung, độ lượng thông qua việc cho người có lỗi một lối thoát hoặc cho phép họ có một cơ hội để sửa chữa lỗi lầm của mình (xuất phát từ câu chuyện về Thương Thang được trích từ tập III của cuốn sách Sử ký của Tư Mã Thiên).

Thái tử điện hạ nhìn một chủ một tớ người xương kẻ họa, bất đắc dĩ thở dài

“Nếu Biện Thành Vương đã đuổi theo ma long kia, người liền tới giải quyết tốt hậu quả đi. Tương lai nếu xảy ra chuyện gì, người phải chịu trách nhiệm cho hậu quả này.”

Diêm La Vương Nhặt mặt ngưng trọng gật đầu đáp ứng.

“Thật là thiên ý!” Thái tử điện hạ phát ổng tay áo, tức giận xoay người rời đi.

Nhìn thấy tường vân ngũ sắc biến mất ở trên không, Bạch Phi Phi mới đứng dậy.

Diêm La Vương nhìn y, ánh mắt phức tạp bất định, nói: “Xem ra ngươi phải theo ta đi một chuyến tới nhân gian.”

Bạch Phi Phi kinh ngạc há to miệng, nói: “Diêm chủ, ty chúc, ty chúc công lực thấp kém, chỉ sợ vừa đến nhân gian sẽ hồi phi yên diệt”.

Diêm La Vương chìa tay đưa cho y một viên dược hoàn màu đỏ: “Ăn đi. Có thể đảm bảo cho ngươi ở nhân gian bình an ngày ngốc ba tháng cũng thừa.”

12. Chương 12: Nhân Gian

“Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa! Bàng!”

Người gõ mõ điểm canh thanh âm lẻ loi mà quanh quẩn ở trên con đường trống trải. Lúc này đã là giờ Tý, từng nhà cửa sổ đóng chặt, bên ngoài một mảnh đen nhánh, ngay cả ánh trăng cũng bị tầng mây chặn lại.

Chỉ có người gõ mõ vì nuôi gia đình sống qua ngày mà tiếp tục cần cù trực ban. Đột nhiên, hắn dừng bước chân gõ mõ điểm canh, cặp mắt trợn to, tay chân phát run mà thấy trên đường lúc này từ hư vô hiện ra hai bóng người.

“Diêm chủ, chúng ta đã đến nhân gian? Như thế nào vẫn là một mảnh hắc ám?”

“Lúc này là ban đêm. Ngươi không cần gọi ta là diêm chủ, chúng ta ở nhân gian cần che dấu vết tích.”

“Chính là.....” Bạch Phi Phi cúi đầu nhìn chính mình một thân hóa trang, xấu hổ nói: “Này, thiếu gia, vì sao ta phải trang điểm thành phụ nhân?”

“Tất nhiên là vì thay ta chẩn đi phiền toái không cần thiết. Ngươi hiện nay là thê tử của ta, cần gọi ta phu quân.”

Bạch Phi Phi nhìn Diêm La Vương nghiêm trang mà nói hươu nói vượn, vô ngữ cứng họng. Y làm sao mà có một chủ tử như thế?

Người nói gương mặt đỏ của mình quá quá rêu rao, sợ trên ong ghẹo bướm, dựa vào cái gì muốn ta giả trang đàn bà thay người ngăn cản hoa đào? Còn nữa, cái này, phu quân cái gì, hắn sao lại không biết xấu hổ mà nói ra?

Diêm La Vương không chớp mắt mà nhìn thẳng hần, khuôn mặt nghiêm túc, một bộ dáng người không mở miệng chúng ta liền không đi.

Bạch Phi Phi hít thở sâu mấy cái, mặt đỏ bừng, lúc này mới nhăn nhăn nhỏ nhỏ mở miệng nói: “Phu, phu quân...”

“Ừ, còn không được tự nhiên, người cần luyện tập nhiều hơn. Để tránh hai ta lộ ra sơ hở. Đi thôi.”

Bạch Phi Phi bắt đắc dĩ cùng hần đi về phía trước.

Người gõ mõ điểm canh thấy bọn họ đến gần, thật giống như lúc này mới thức tỉnh

Sau đó liền quát to một tiếng: “Quý a ~~ muội ơi!” rồi guồng chân chạy như điên.

Thế đạo này không yên ổn. Nhân gian lúc này chính là thời đại tối tăm nhất.

Hoàng đế bạo ngược vô đạo, hoạn quan chuyên quyền, đại thần cấu kết với nhau, phú gia quan binh lấn áp bình dân, xem mạng người như cỏ rác. Các loại sưu cao thuế nặng đè trăm họ khổ không thể tả, không ít người vào rừng làm cướp, khắp nơi dân chúng lầm than.

Một đường đi tới, Bạch Phi Phi nhìn thấy hai bên đường phố chen đầy lão nhân hài đồng khát cái. Có người gầy như xương khô, vừa nhìn liền biết mệnh không còn bao lâu.

Một vài cô hồn dã quỷ đi ra ngoài kiếm ăn, thấy hai người giá lâm, kinh sợ run lấy bầy, xa xa phiêu ở trên nhánh cây, không dám đến gần.

Diêm La Vương liếc về một quỷ hồn treo ở trên cây, đưa tay kéo một cái, ném tới trước mặt hai người.

Cô hồn kia chấn kinh, quỳ rạp trên mặt đất không dám ngẩng đầu. Cả người run như cây sậy.

“Người có thấy một con thanh long đi qua nơi này?”

“Bẩm, bẩm, bẩm đại nhân, trước đó vài ngày đúng là có một thanh long đi ngang qua nơi này.”

“Con rồng kia đi hướng nào?”

“Tiểu nhân, tiểu nhân thấy hần hướng hoàng thành mà đi.”

Biết tin tức, Diêm La Vương cùng Bạch Phi Phi xoay người rời đi. Kia mặt cô hồn vẫn luôn không dám ngẩng đầu, chỉ chờ hai người đã đi xa, mới thở phào một hơi.

“Này Long thái tử điện hạ ngược lại rất thông minh, biết lấy long khí trong hoàng cung che dấu long khí của mình, như vậy trong thiên địa tất nhiên không người phát hiện.” Bạch Phi Phi tán thưởng nói.

Hoàng đế nhân gian gọi là chân long thiên tử, nơi hắn ở tự nhiên có một cỗ tử khí bao phủ, các loại yêu vật quỷ quái tầm thường, không dám đến gần. Tử khí kia chính là long khí.

Diêm La Vương nhìn Bạch Phi Phi mặt mày hớn hở, đưa tay bắt lấy tay y, dắt đi, nói: “Vận mệnh chú định đều do thiên ý. Người đi chậm như vậy, khi nào mới có thể tìm được nghịet long kia.”

Bạch Phi Phi không dám giãy giụa, mặt đỏ lên, đành phải hàm hồ nói, “Ta, ta liền đi nhanh hơn chút, ngài, ngài buông tay.”

“Ân, người gọi ta là gì?”

“Phu, phu quân, người buông tay...”

Diêm La Vương trong mắt hiện lên một tia ý cười, thực mau liền biến mất không thấy.

Hắn buông Bạch Phi Phi ra nói: “Biểu hiện không tồi. Vậy người liền tự mình theo kịp đi”.

13. Chương 13: Nhân Gian (2)

Trong hoàng cung đại nội, trên long sàng của hoàng đế có hai bóng người đang lẫn lộn.

“Người nhất định phải bắt ta trở về cấp Thiên Đế phục mệnh?”

Người phía trên một thân long bào, vạt áo nửa mở, lộ ra lồng ngực màu đồng cổ gọi cảm.

“Người, người cái thứ khổ nạn này, ai kêu người đào tẩu ở địa bàn của ta? Ta không muốn về sau luôn bị thiên binh thiên tướng đuổi giết.”

Người phía dưới nhất thời phản kháng không kịp, bị người phía trên gắt gao đè ép, hai người đều thở hổn hển.

“Người cùng ta đi Ma giới đi? Chờ ta làm Ma Vương, đến lúc đó sát thượng thiên đình, lấy tính mạng Ngọc Đế lão nhân, tất nhiên là không cần phí công lo sợ đám thiên binh thiên tướng.”

“Người điên rồi có phải không? Người đã quên con khỉ ở Hoa Quả Sơn kia a?”

Người phía dưới tiếp tục vắn vẹo giấy giụa, làm người phía trên một trận phát hỏa. Ánh mắt u ám, bắt lấy đôi tay lộn xộn của người này, phủ thân mình lên rồi lấp kín cái miệng đang lải nhải của hắn.

“Ngô ngô ngô.....”

Nụ hôn này vừa dứt, Biện Thành Vương ánh mắt đã mê ly, lệ quang lấp lánh.

“Người là lo lắng? Hay là không bỏ được ca ca người?”

Long thái tử đưa tay thăm dò bên trong áo hắn, trêu đùa hồng anh đã sớm đứng thẳng trước ngực hắn.

“Người, người đi ra... Khốn nạn, người cái này là loạn thần tặc tử “

Biện thành vương vươn tay đẩy bàn tay làm loạn của hắn nhưng chỉ đổi lấy Long thái tử điện hạ càng thêm táo tợn vỗ về chơi đùa.

“Ha, là loạn thần tặc tử, vậy vị ca ca dương thịnh âm suy của người lại tính thế nào? Người còn nói không phải vì hắn? Chờ đợi ở nơi địa phủ hắc ám kia có gì tốt?”

Biện Thành Vương vừa nghe, không vui, cặp mắt đào hoa bừng lên hừng hực lửa giận, giận dữ ác độc nói: “Ai cần người quản, ta cứ phải chờ ở đó đấy, người quản được sao? Người mới dương thịnh âm suy, người mới thật sự là bại hoại!”.

Long thái tử buồn cười nhìn người này nháo tính tình hài tử, trong lòng mềm nhũn, chợt cảm thấy cực kỳ khả ái. Thân thủ dừng lại ở nơi yếu hại của hắn, ác ý xoa một cái, cố ý hỏi:

“Nga? Không cần ta quản? Người lặp lại lần nữa thử xem?”

“A a a..... Không cần, người, người dừng tay cho ta!”

“Muốn ta quản hay không?”

“Muốn, muốn còn không được sao? Khốn nạn, khốn nạn..... Ô ô ô”

Long thái tử ôm lấy hân, ủng vào trong ngực, một bên liếm rơi nước mắt Biện Thành Vương, một bên ung dung thông thả động, khen: ” Ừ, thật ngọt, người vĩnh viễn đều là của ta, nhớ không?”

Biện Thành Vương chỉ đành cắn một cái lên vai hân cho hả giận.

“A cấp, ừ, ngao anh, ngao anh ~~ “

Long tính hỉ ngân⁽¹⁾, Biện Thành Vương chỉ có thể trở mặt nhìn mình ngã vào nơi vực biển sâu, khó tiếp tục tự kèm chế.

(1) Long tính hỉ ngân: Rong thích ngân lượng(tiền bạc, châu báu...)

Ngũ ca, các người đã tới đâu rồi?

Biết các người tới nhưng là, thật xin lỗi, Lục đệ quả thực không bỏ được nghiệt long này.

Hy vọng các người có thể tới chậm một chút.

Tác giả có lời muốn nói:

Cần thiết bạn có thể lưu lại số, gửi điện thư đưa lên. *(Gọi được Mị cũng gọi, đưa số điện thoại hack não vậy).*

14. Chương 14: Nhân Gian (3)

Kế cận hoàng thành có một tiểu viện của nông gia.

Gần nhất ở đây có hai vị khách không mời mà đến.

“Phu quân, chúng ta đã ở đây quan sát lâu như vậy, lúc nào mới đi tróc nã nghiệt long?”

Trải qua hơn hai tháng ở chung, Bạch Phi Phi đã có thể mặt dày đem cái xưng hô này thuận theo tự nhiên mà nói ra miệng.

Có lẽ là cổ kỵ Biện Thành Vương cũng ở bên trong hoàng thành, Diêm La Vương chậm chạp không có

hành động.

Nghe thấy Bạch Phi Phi hỏi chuyện, Diêm La Vương nhìn bầu trời hoàng thành, trầm ngâm không nói. Sau đó, hắn rút cuộc mở miệng: “Đêm nay đi. Người đợi ở chỗ này, chờ ta trở về.”

Chạng vạng hôm nay, trên bầu trời hoàng thành đột nhiên mây đen dày đặc, nhất thời cuồng phong gào thét, mưa to tầm tã, vô số tia chớp kèm từng trận tiếng sấm, bổ ra không trung hôn ám.

Mọi người chạy loạn hò hét, trốn vào trong nhà không dám ra cửa.

Long thái tử điện hạ đứng trên quảng trường trước cung điện, nhìn chăm chú Diêm La Vương đang cùng mình giằng co, cuồng ngạo cười một tiếng nói: “Cứ tưởng là bọn họ sẽ tìm ai tới? Nguyên lai là người!”

“Một mình ta đã là đủ.”

“Người có cái gì tư cách tới bắt ta trở về? Tất cả sự tình chẳng lẽ không phải do người dựng lên?”

“Người hiện đã tẩu hỏa nhập ma, ta không thể không xuất thủ.”

“Bớt nói nhảm đi, tới a!”

Bạch Phi Phi lo lắng đứng ở trong sân, nhìn bầu trời hoàng thành phía xa thỉnh thoảng phong vân biến ảo, ước chừng qua một giờ, rốt cuộc gió êm sóng lặng, mây đen tản ra, bầu trời lại khôi phục bình thường.

Hắn thở dài một hơi, biết được sự đã thành.

Vội vàng chạy đi mở cửa viện, liền thấy Diêm La Vương vẻ mặt lãnh đạm đi vào, phía sau là Biện Thành Vương ủ rũ cúi đầu đi theo.

Biện Thành Vương ôm một quả tiểu hồng cầu ở trước ngực, bộ dáng thận trọng trên đời hiếm thấy.

“Bạch Phi Phi, đem gương hắn đã cho người lấy ra đây.” Diêm La Vương đột nhiên mở miệng mệnh lệnh.

Bạch Phi Phi bảo kính không rời thân, lập tức đem ra đưa tới.

“Tốt lắm, người cũng đừng trưng ra gương mặt khóc tang đó, đây là vì tốt cho hắn.”

Diêm La Vương cầm lấy tiểu hồng cầu, đem nó dung vào trong mặt gương. Một trận hồng quang hiện lên,

chỉ thấy trong gương xuất hiện một cảnh tượng thần kỳ.

Đáy hồ nước u ám, xiềng xích vững chắc trói buộc một con Thanh Long. Thanh Long giãy giụa không ngừng, một đôi cực đại long nhãn phần nộ mà nhìn về người bên ngoài mặt gương.

Bạch Phi Phi sợ tới mức lùi lại vài bước.

Biện Thành Vương trong mắt nổi lên gợn sóng, khẩn cầu Diêm La Vương nói: “Ngũ ca, gương này giao cho ta bảo quản, được không?”

“Người rời bỏ cương vị, tôi không thể tha thứ, còn có tâm tư quản người khác?”

“Cầu xin người, Ngũ ca, ta bảo đảm sẽ không dung túng con rồng này.”

Thanh long trong mặt gương nghe thấy những lời này liền ở bên trong lăn lộn, khuấy lên một mảnh bùn cát, mặt kính nhất thời một mảnh mờ hồ.

Diêm La Vương nhìn kỹ Biện Thành Vương vài lần, gật đầu đồng ý.

“Vậy thì giao cho người trông coi, nước trong đầm sâu này có thể tinh lọc ma tính trên người hắc, chờ ma tính trừ tận gốc, người hãy thả hắc đi. Trước đó, người cần chờ tại địa phủ, một bước cũng không thể rời.”

Biện Thành Vương vội vàng tiếp nhận gương, cất vào trong lòng ngực, ăn nói khéps nẹp mà nói: “Đã biết, tạ Ngũ ca thành toàn.”

Sự tình viên mãn kết thúc, ba người liền trở về địa phủ.

Biện Thành Vương một người đi đến Uổng Tử Thành, bóng dáng thập phần cô đơn.

Bạch Phi Phi quay đầu nhìn Diêm La Vương một cái, đối phương nhận được ánh mắt đồng tình của y, khó được mở miệng giải thích nói: “Lục đệ tâm chơi đùa quá lớn, trải qua lần này trắc trở, tin tưởng sẽ có điều thay đổi. Hiện giờ cho nó chút giáo huấn cũng chưa hề có.”

Bạch Phi Phi buồn cười mà nói “Diêm chủ dĩ nhiên là đúng.”

“Đi thôi, về điện.”

Ở nhân gian ba tháng, địa phủ bất quá mới chỉ qua một canh giờ, trở về còn có một đồng lớn sự vụ cần xử lý.

Bạch Phi Phi cảm thán chính mình, nguyên lai là một mệnh lao lực.

Biện Thành Vương về đến nhà, đem bảo kính lấy ra đặt lên bàn, chính mình ngồi ở bên cạnh bàn, chống đôi tay cúi đầu nhìn trong gương Long thái tử diện hạ đang vù vù ngủ say.

Nhìn nhìn, một trận chua xót, nước mắt lộp độp mà rơi ở trên gương.

Long Thái Tử bị tiếng mưa rơi bừng tỉnh, ngẩng đầu vừa thấy, trên bầu trời hiện ra gương mặt Biện Thành Vương lê hoa đái vũ.

Lập tức sốt ruột mà lắc đầu vẫy đuôi, đụng về phía mặt gương.

“Người cái này hồn đậm, chỉ biết vì bản thân, ta chán ghét người!”

Thanh Long đáng thương hề hề mà nhìn về phía Biện Thành Vương, bị đánh hồi nguyên hình, hấn vô pháp mở miệng nói chuyện, chỉ có thể dùng ánh mắt tranh thủ đồng tình.

“Người nhìn ta làm gì? Người cho rằng ta thật không biết, muội muội người ở tại hóa long trì thụ bác bì chi khổ, đã có ngàn năm, mắt thấy thời hạn thi hành án mau tới rồi, người cần gì phải nóng lòng nhất thời?”

Thanh Long nghe vậy giận đỏ mắt.

“Người đừng oán ca ca ta, hấn ngàn ấy năm cũng không dễ dàng, người nếu là đáp ứng ta về sau thay đổi triệt để, buông cừu hận, ta, ta.....”

Thanh Long mắt trông mong mà nhìn hấn.

“Tóm lại, người làm gì ta đều sẽ bồi người, ta chờ người đi ra, ngàn năm vạn năm đều được, chỉ cần người không hề báo thù.”

Thanh Long xoay người sang chỗ khác, không để ý tới hấn, dúi đầu vào cát.

Bên miệng lại trộm mà gợi lên một nụ cười nhẹ.

“Người, người như thế nào như vậy?”

Biện Thành Vương tức giận mà lau nước mắt: “Tự người ở bên trong hảo hảo ngấm lại đi, hừ!”

Hắn lao ra cửa, lại không yên tâm mà nhìn nhìn cái gương lẻ loi trên mặt bàn, cuối cùng vẫn là quay lại đem bảo kính cất vào trong ngực, đi đại diện làm công.

Cảm tình quá mờ mịt, vẫn là sự nghiệp đáng tin cậy nhất.

15. Chương 15: Tần Quảng Vương

Nửa năm sau.

Phong Đô thành, đại diện Diêm La Vương

Bạch Phi Phi có chút mờ mịt, không dám tin tưởng một màn phát sinh trước mắt này, là chân thực hay ảo giác.

Trong điện một hồn phách đang quỳ, hồn này diện mạo cùng dáng dấp đều giống Bạch Phi Phi như đúc.

Diêm La Vương nhìn hồn phách trên đất, nửa ngày không nói được câu gì.

Đột nhiên, hắn đứng dậy từng bước đi xuống thần đàn, lôi kéo u hồn vô tri vô giác, ôm thật chặt trong ngực.

Quý sai trong điện đồng loạt hít một hơi lạnh.

Trong nhất thời dị thường yên lặng, đến nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Dường như bị hấp dẫn, u hồn nghiêng đầu sau đó nhìn chăm chú Bạch Phi Phi, ánh mắt trống rỗng phẳng phất như vực sâu không đáy.

“A a a...”

Bạch Phi Phi vầng đầu hoa mắt, chỉ cảm thấy có vô số đoạn phim một thoáng kia đang lúc tràn vào trong đầu, ôm lấy đầu sắp nổ tung, ngã xuống bất tỉnh.

“Bạch Phi Phi!”

“Huynh đệ!”

“Quý sai đại nhân!”

Trong điện đại loạn, đủ loại thanh âm kêu tên hấn nhất thời thay nhau vang lên.

Bạch Phi Phi lần này, mộng một giấc mộng rất dài.

Y ở trong mộng, bắt quả chỉ mới nhược quán⁽¹⁾, lại một mình đối mặt với “Đấu Chiến Thắng phật” Tôn Ngộ Không, cuối cùng vẫn không có cách nào ngăn cản con khỉ ngang ngược kia, bị hấn xé bỏ sổ sinh tử, đổi thọ thần, nháo đến địa phủ gà chó không yên.

(1) Nhược quán: chỉ thanh niên khoảng 20 tuổi theo cách gọi của thời xưa.

Nhân gian bởi vậy đại loạn.

Sau đó hình ảnh vừa chuyển, y thấy chính mình quỳ gối giữa Kim Loan Bảo Điện, phía sau thiên binh thiên tướng bắt được phán quan là y, Thiên Đế cao cao tại thượng, uy nghiêm mà vung tay lên, phán quan liền trong khoảnh khắc hóa thành hư ảo, thần hồn câu diệt.

Y cả người rét run, nhắm mắt lại chờ đợi kết quả. Lúc này, Diêm La Vương nôn nóng mà xông tới, phía sau Long Cung Tam công chúa vẻ mặt áy náy đi theo.

Tính cả Thiên cung Thái Tử điện hạ, ba vị khẩn cầu Thiên Đế, Thiên Đế không dao động, vẫn muốn hành hình.

Diêm La Vương đột nhiên bạo nộ, đem y bảo hộ sau người. Chỉ khoảng nửa khắc, sát lục thanh tứ khởi ⁽²⁾, huyết tích nhiễm hồng cả thể gian.

(2) Sát lục thanh tứ khởi: âm thanh chém giết nổi lên tứ phía.

Y thấy Diêm La Vương trong mộng cuồng tính quá độ, miệng liên tục kêu lên: “Ngũ đệ, không được, không được!”, tay vô thức vươn về phía trước khua loạn.

Bị một đôi bàn tay to lớn lạnh băng cầm lấy.

Diêm La Vương lau đi nước mắt y chảy ra trong mộng, nhìn xuống Bạch Phi Phi, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

Hình ảnh mới lại hiện ra.

Y mơ thấy chính mình bước vào trong Luân Hồi Trì, quay đầu lại cười, nói với Diêm La Vương: “Ta đi, đệ phải bảo trọng.”

Trong mộng Diêm La Vương nắm chặt tay, nhìn y nói từng câu từng chữ: “Nhất định sẽ chờ huynh trở lại.”

Một bên Biện Thành vương cùng Chuyển Luân Vương vẫn là nhi đồng vô tri, nhìn hân khóc lớn đại náo, kêu khóc nói: “Đại ca đại ca, huynh đừng đi...”

Ba hồn bảy vía, ba hồn bảy vía, y nhìn thấy mình trong mộng bị phân thành hai người.

Một người chỉ có một hồn một phách nhưng đời đời luân hồi, vĩnh viễn phải chịu địa ngục chi khổ. Một người có hai hồn sáu phách, nhưng quên hết tất cả.

Mỗi ngày ở địa ngục làm một quỷ sai, kéo một hồn một phách kia của mình đi núi đao, ném xuống chảo dầu, bị cưa thành mảnh vụn, bị móc mắt nạo xương.

Nguyên lai, những ngày đó, hồn phách y kéo đi, tất cả đều của một mình y sao?

Nhưng vì sao linh hồn không cảm nhận được đau đớn?

Bạch Phi Phi mở mắt ra.

Hồi lâu, chuyển hướng nhìn tới mép giường, quả nhiên thấy Diêm La Vương đang ngồi ở đầu giường, không nhúc nhích nhìn y.

Y mở miệng hỏi: “Là ai?”

16. Chương 16: Tần Quảng Vương (2)

Diêm La Vương đem y đỡ dậy tựa lên đầu giường, cầm hai tay y, ngồi lên sàng tháp⁽¹⁾, nhìn y hồi lâu, mở miệng gọi: “Đại ca, đại ca...”

(1) Sàng tháp: dạng giường của vua chúa ngày xưa (kiểu giường hay có trong mấy phim cổ trang á)

Thanh âm khàn khàn trầm thấp, âm thanh tình ý không còn che dấu. Cùng tiếng kêu trong mộng giống nhau như đúc.

Nhìn Diêm La Vương khôi phục biểu tình, Bạch Phi Phi rầm rì nói: “Nguyên lai ta chính là Tần Quảng Vương đã lâu không thấy kia.”

Bình ổn lại, y liền nhìn Diêm La Vương nói: “Đệ đã làm cái gì?”

Diêm La Vương sững sốt một lúc, thấy không gạt được y, chỉ đành thành thật khai báo:

“Ngày đó Phật Tổ ra mặt, chấm dứt chuyện này. Thiên Đế đáp ứng để cho huynh trọng nhập luân hồi, chịu đủ Thập Điện địa ngục chi khổ là có thể quy vị, chuyện cũ xóa bỏ.”

“Ta hình như có chút ấn tượng, ngày đó Đấu Chiến Thắng Phật đại náo địa phủ, người đang ở đâu?”

“Đây cũng là chuyện khiến đệ tự trách nhất. Ngày ấy bị Long Tam công chúa cuốn lấy không rời, ở Long Cung trì hoãn mấy canh giờ, ai ngờ khi trở về đã long trời lở đất, huynh đã bị thiên binh thiên tướng mang đi. Đại ca, là đệ đối với huynh không đúng.”

Tần Quảng Vương rút tay ra, sờ sờ mặt hắn, mỉm cười nói: “Đại ca không trách đệ.”

Diêm La Vương cầm tay hắn, đặt ở trên mặt không chịu buông: “Đại ca, đệ rất nhớ huynh.”

“Lớn như vậy còn làm nũng? Như thế nào cùng trước kia giống nhau như đúc? Cái vị Diêm Vương gia lãnh tâm lãnh tình kia ở đâu rồi?”

“Đệ không đành lòng nhìn huynh chịu khổ, trộm đi hai hồn sáu phách của huynh đặt ở bên người, sau đó đem hai hồn sáu phách của chính mình bỏ vào bên trong một hồn một phách của huynh. Cùng huynh nhập luân hồi, đồng cam cộng khổ, tất nhiên không có hỉ nộ ai nhạc”.

“Đứa nhỏ ngốc này” Tần Quảng Vương hốc mắt ướt ướt, trong trí nhớ của y vẫn còn bóng dáng Bạch Phi Phi, tự nhiên nhớ rõ Diêm La Vương mấy năm nay ra sao.

Khó trách không cảm giác được linh hồn chịu thống khổ, không phải đều đã chuyển tới trên thân người này rồi sao?

Biện Thành Vương cùng Chuyển Luân vương nghĩ đủ biện pháp dụ dỗ mình đi nhân gian, cũng là muốn chính mình sớm ngày tìm được hai hồn sáu phách của người này, bớt chút khổ sở đi?

Diêm La Vương nhìn Tần Quảng Vương đối với chính mình áy náy đau lòng, đột nhiên cười, trong phút chốc nhật nguyệt vô quang, gương mặt hắn thời điểm vô biểu tình đã là tuyệt sắc trong thiên địa, lúc này cười đến tràn ngập thâm tình càng khiến làm nhịp tim của Tần Quảng Vương càng rộn lên, mặt đỏ tai hồng.

Cứ như vậy bị Diêm La Vương ôm vào trong ngực, Tần Quảng Vương thở dài nói: “Những năm này khổ cho đệ rồi, Ngũ đệ.”

Diêm La Vương lắc đầu một cái: “Chỉ cần huynh trở lại, làm gì đệ cũng nguyện ý.”

“Đứa nhỏ ngốc, Long Tam công chúa kia còn ở bên trong Hóa Long Trì vì đệ chịu khổ, đệ không thể phụ lòng người ta.”

Diêm La Vương chỉ ôm chặt lấy y, coi như đáp lại.

Hắn là do thiên địa chi gian dựng dục trong thần trì, từ khi có ký ức, đã có người này bồi ở bên người, ngàn năm vạn năm, đối với mình che chở trăm bề, hết lòng chiếu cố, chuyện kia vốn nên do chính mình là địa phủ chi chủ toàn quyền phụ trách, người này lại không chút do dự một mình gánh chịu, đối với hắn bệnh vực đến cùng.

Phần ân tình này, hắn không biết định nghĩa như thế nào. Chỉ muốn mỗi ngày cùng đại ca nương tựa bầu bạn, vĩnh viễn không xa không rời.

Ai nói thần tiên vô tình? Chỉ là chưa gặp được người tình si thôi.

Tần Quảng Vương quy vị, địa phủ trên dưới một mảnh mừng rỡ.

Đệ Nhất Điện chuyên quản nhân gian yêu thọ sinh tử, quản lý u minh cát hung, người lương thiện thọ chung, tiếp dẫn siêu thoát. Người công tội như nhau, đưa cho Đệ Thập Điện xử lý, vẫn đầu nhập thế gian, nam chuyển nữ, nữ chuyển nam. Người ác nhiều thiện ít, áp đến đài cao, tên gọi Nghiệt Kính Đài, tới chiếu xuống, nhìn thấy trên đời lòng người tốt xấu, ngay sau đó giải đến Đệ Nhị Điện, phát ngục chịu khổ.

Thập điện rốt cuộc ai về chỗ người này, công đức viên mãn.

Tần Quảng Vương ngồi trong bụi bửu ngân hoa, nhìn nước sông Vong Xuyên sâu thẳm, như suy tư điều gì.

Hương hoa từng trận, xa xa nghe thấy tiếng la kích động của Chuyển Luân Vương truyền đến: “Đại ca, đại ca...”

Người chạy đến, một phen nhào vào trong lòng Tần Quảng Vương, khanh khách cười không ngừng.

Phán quan mặt lạnh nhắm mắt theo đuôi, không yên lòng.

“Đại ca, đệ biết huynh lại ở chỗ này mà, trước kia huynh cũng thích nhất là ở trong bụi hoa này giải sầu.”

Chuyển Luân vương ngửa đầu, vẻ mặt đắc ý.

“Phải phải, người thông minh nhất, chỉ chớp mắt liền lớn như vậy...”

Tần Quảng Vương ôm hân, phán quan mặt lạnh đứng ở phía sau, thì lễ nói: “Tướng Vương gia (Tần Quảng Vương tên thật Tướng Tử Văn), đã lâu không gặp.”

Tần Quảng Vương mỉm cười nói: “Vất vả cho người chăm sóc Tiểu Thập.”

“Là bổn phận của hạ thần, không cần khách khí.”

Chuyển Luân vương bất mãn nói: “Đại ca, huynh cùng hân khách khí làm gì? Thời điểm huynh không ở đây, hân quản đệ không ít đâu?”

Tần Quảng Vương ha ha cười, néo néo mặt hân, nói: “Nên tìm người như vậy quản người.”

“Đại ca huynh bất công, huynh trở về liền không thương tiểu thập đệ nữa. Ngũ ca đâu? Ngũ ca đi đâu rồi, huynh ấy không phải cả ngày đi theo huynh sao?”

“Hân đi Thiên Trì.”

“Nga ” Luân Chuyển Vương tròn mắt vừa chuyển: “Nguyên lai Ngũ ca đi xem Long nữ kia a? Khi nào cưới người ta vào cửa đây?”

Tần Quảng Vương trừng hân một cái nói: “Nhân tiểu quý đại, không cho phép nói bậy!”

Chuyển Luân Vương mếu máo, lén làm cái mặt quỷ. Thâm nghĩ, đại ca chính là mạnh miệng, ghen liền nói là ghen. Thật vất vả mới trở lại, hai người này như thế nào còn lằng nhằng như vậy.

“Đại ca, dù sao ngũ ca cũng không ở đây, chúng ta đi xem lục ca đi? Được không?”

“Được, đi thôi, nó cả ngày trông một cái gương, hân cũng muốn nhiều người tới đi.”

17. Chương 17: Long Nữ

Long Tam công chúa mãn hạn phóng thích, Diêm La Vương tự mình tới nghênh đón.

Chuyện năm đó long nữ cũng có trách nhiệm nhất định, dĩ nhiên không cách nào trách tội người khác, huống hồ Diêm La Vương đích thân tới đón nàng, đã cho nàng đủ mặt mũi.

Diêm La Vương lấy ra bảo kính, nói với Long Tam công chúa: “Đại ca người vì cứu người, không tiếc lấy thân chịu khổ, ngộ nhập ma đạo, hiện nay cả người ma khí đã tiêu trừ, người liền thả hắc ra đi.”

Long Tam công chúa nhận lấy bảo kính, hốc mắt ẩm ướt nói: “Đa tạ!”

Sau đó liền nghe được một tiếng rỗng ngâm, một con thanh long từ trong gương cuộn cuộn bay ra, hóa thành hình người, chính là Long thái tử điện hạ. Hắc tiến lên một bước, ôm lấy Long Tam công chúa, hai huynh muội ôm nhau mà khóc.

Hồi lâu sau, Long Tam công chúa quay đầu nói với Diêm La Vương: “Chúng ta bây giờ trở về Long Cung, chuyện xưa như mây khói, người và ta sau này còn có thể làm bằng hữu không?”

Diêm La Vương nói: “Dĩ nhiên là bằng hữu.”

Long Tam công chúa nín khóc mỉm cười. Long thái tử ôm quyền chấp tay thi lễ, nói: “Trước đây giữa chúng ta có nhiều hiểu lầm, đều là tiểu đệ không hiểu chuyện, mong ca ca bao dung. Đệ cùng với lục đệ của huynh tình đầu ý hợp, sau này mong rằng ca ca quan tâm nhiều hơn một chút.”

Diêm La Vương chỉ cười không nói, nhìn theo hai người đăng vân giá vũ mà đi.

Trở lại địa phủ, trước tiên liền đến thăm phủ đệ Tần Quảng Vương.

Đẩy cửa ra, quả nhiên thấy đám Chuyển Luân Vương, Biện Thành Vương vây quanh bên người đại ca, rất náo nhiệt.

“Đã về rồi? Long nữ thế nào?”

Tần Quảng Vương cười chào đón, dắt hắc đến ngồi bên cạnh bàn.

“Long Thái Tử cùng Tam công chúa đã bình an trở lại Long Cung.”

Nhìn thấy Biện Thành Vương len lén thở phào một cái, Diêm La Vương cùng Tần Quảng Vương nhìn nhau cười.

Chuyển Luân Vương nói: “Ngũ ca đã về, đệ cùng lục ca liền về đây. Hôm khác sẽ tới.”

Sau đó liền kéo Biện Thành Vương chạy đi, lưu lại tiếng Biện Thành Vương hàm hồ không rõ: “Tạ ơn ngũ ca” phiêu tán trong gió.

Lưu lại hai người lúng túng một hồi.

Diêm La Vương nói: “Đệ chỉ tới thăm đại ca một chút thôi, bây giờ liền trở về.”

Tần Quảng Vương nhìn hần nói: “Ở lại cùng ta dùng bữa tối không?”

Diêm La Vương lắc đầu: “Không cần đâu.” Rồi đứng dậy đi ra cửa.

Tần Quảng Vương vội vàng đuổi theo, kéo tay áo hần lại: “Ta tiễn đệ”.

Hai người ra cửa, dọc theo Phong Đô thành đi một vòng, một đường đi qua Nhị Điện, Tam Điện... Thẳng đến khi đến bên ngoài Tiết thành, Diêm La Vương rút cuộc dừng lại bên bụi bĩ ngạn hoa, đối mặt với Tần Quảng Vương nói: “Đại ca, huynh có phải có điều muốn nói không?”

Tần Quảng Vương đỏ bừng mặt, cúi đầu nhìn mũi chân chính mình, cọ xát hồi lâu, mới mở miệng hỏi: “Long Tam công chúa đã cùng đệ nói những gì?”

Diêm La Vương một bên khước môi cong lên: “Đại ca, huynh tới gần chút nữa, đệ nói cho huynh nghe.”

Tần Quảng Vương nghi hoặc mà liếc hần một cái, do dự đến gần.

“Lại gần một chút nữa”

Tần Quảng Vương mặt đỏ như nhũ máu, khẩn trương hỏi: “Được, được chưa?”

Thẳng đến hai người mặt dán mặt, Diêm La Vương mới gật đầu. Duỗi tay đem Tần Quảng Vương kéo vào trong lòng ngực, để sát vào đối phương lỗ tai thấp giọng mà nói: “Nàng nói, chúc đệ và huynh cùng nhau vĩnh kết đồng tâm.”

Tần Quảng Vương nội tâm nhảy bang bang, không tin được mà hỏi lại: “Đệ nói cái gì?”

Diêm La Vương không tiếp tục nhiều lời, chỉ nâng lên khuôn mặt nhỏ của Tần Quảng Vương, cúi đầu hôn xuống.

Thiên ngôn vạn ngữ, đều không thắng nổi một nụ hôn thâm tình.

HOÀN

S: Đến hết mới hôn là có thật ()

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-sai-but-ky>